

1964

Štev. 1.

Januar

Leto XIII.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

Ustanovljen leta
1952

Uraja in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.
Tel.: FM 1525

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094

Knjigo je priredil profesor dr. Filip Žakelj v Argentini. Povsod so jo z navdušenjem sprejeli in prireditelj prejema polno čestitk.

Ima ta knjiga blizu 1200 strani, pa na tako finem papirju, da ji je še vedno žepna oblika. Vse je v njej zbrano, kar je Marijino čiščenje med Slovenci dobrega rodilo v dolgih letih domače zgodovine.

Cena je vzorno vezani knjigi z rdečo obrezo £2-10-0 z zlato obrezo pa £ 3-0-0. Dobiti jo je pri vseh štirih slov. duhovnikih v Avstraliji.

Lahko se plačuje na obroke. Nikomur ne bo žal, če si jo nabavi.

NADALJE PRIPOROČAMO :

THIS IS SLOVENIA v angleščini z mnogimi slikami. — £ 1-10-0.

LJUDJE POD BIČEM, spisal Karel Mauser, najnovejša njegova knjiga. — £ 1-10-0.

MOJ SVET IN MOJ ČAS, izbrana dela dr. Ivana Preglja — £1-0-0 (2 šil. poština).

A.M. SLOMŠEK, služabnik božji. Spisal dr. Fr. Kovačič. Knjiga je na novo izšla v Argentini za stoletnico Slomškove smrti. Zelo lepa zgodovinska knjiga stane £ 1-0-0.

RICCIOTTI: Življenje Jezusovo. Izdala Mohorjeva v Celovcu kot izredno izdanje svojih knjig. Svetovno priznano odlično delo. — Cena £ 2-10-0 in poština 2 šil.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

DHAULAGIRI — Doživljaji Slovenca v himalajskih gorah. Spisala Bertonec in Arko. Velezanimivo! — £ 1-10-0.

POVESTICE — Iz zbirke spisov pisatelja Stanka Majcena. Izdala Slov. Kulturna Akcija. — Vezana knjiga — £1-0-0

NOVELE IN ČRTICE — Iz zbirke pisatelja Pavla Perka. Izdala Mohorjeva v Celju. Vezana knjiga £1-0-0.

DNEVI SMRTNIKOV. — Zbirka najboljših črtic v emigraciji. Izdala SKA. Vezana knjiga £1-0-0.

ZEMLJA — zelo lepa povest Karla Mauserja — 6 šil.

DANTE: PEKEL. Izdala Slov. Kulturna Akcija v prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

NOVA PESEM, 14 prelepih črtic Vinka Beliča. Ocenio napisal L. Klakočar v julijski številki

MISLI. — £ 1-0-0

KAR PO DOMAČE — Zelo zanimiva in šaljivo poučna knjiga. Izdala Baragova založba v Argentini — £1-0-0.

HEPICA — vesela povest o gorenjski papigi. Izdala Sl. Kult. Akcija — Cena £1-0-0.

OVČAR MARKO — Jalnova povest, prva iz zbirke **VOZARJI**. Tako lepa kot Tri zaobljube. — 10 šil.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stanka Cajnkarja iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

S I V I D N E V I — spisal Marko Kremžar, izdala Slov. Kulturna Akcija v Argentini. Odlično delo, ne odložiš, dokler ne prebereš do zadnje strani. Cena £ 1-0-0, poština 1 šil.

TONČE S SLOMA — Povest iz Slomškove mladosti. Spisal p. Bernard Ambrožič. — 10 šil.

PD 1090/1968

“PREGRAJE MED LJUDSTVI NAJ PADEJO!”

TAKOLE SE PRICENJA DNEVNO PREMIŠLJEVANJE v neki duhovni knjigi za dan 5 januarja:

“Pokleknilo pred božje Dete, ki ga Marija v naročju drži! — Počastimo Kneza Miru, pozdravimo preblašeno Devico, Kraljico Miru. Še in še se v duhu potrudimo v Betlehem!”

Človek, ki je to bral v nedeljo 5. januarja letos, je s posebno lahkoto v duhu poletel v Betlehem — v družini Kristusovega namestnika na zemlji, papeža Pavla VI. Prav tisti čas je Pavel VI. klečal tam in v goreči molitvi prosil za mir na svetu.

Odkar je sv. Peter odpotoval iz Palestine v Rim in tam umrl, je Pavel VI. prvi papež, ki je postal romar Svete Dežele in je med drugimi svetimi kraji obiskal tudi Betlehem.

Kaj ga je gnalo, da je napravil tak zgodovinski prelom in s tem na poseben način obrnil nase pozornost sveta?

Malo poprej je pri polnočnici v Rimu v svojem govoru zbranim diplomatom izrekel močne besede:

“Gospodje, ali ni morda vaše poslanstvo v tem, da pomagate rušiti pregraje, ki ločijo ljudstva in narode? Ali ni vaša naloga, da oznanjate mir bližnjim in daljnim?”

Lepe besede! Pa se je Pavel VI. zavedal, da besede mičejo, zgledi pa vlečejo. Za besedami je prišel zgled — romanje v Sveto deželo! Brez “diplomatskih” zamisli je odletel iz Rima, samo pre-

prost romar je hotel biti, pa se je takoj pokazalo, koliko “pregraj” je začelo padati ob njegovem poletu. Pregraj med srci in dušami, ki nanje papež pred vsem misli.

Kakšen sprejem je doživel na krajih svojega romanja? Nad vse časten tudi v pogledu zunanjih in uradnih slovesnosti, toda to je njemu postransko. Pač pa si lahko mislimo, kako mu je igralo srce, ko je preprosti narod: Izraelci in Arabci, katoličani, mohamedani, judje in pravoslavni enodušno pozdravljali njegov obisk in ga skoraj v stiskalnico spravili. Čudno veliko “pregraj” se je zrušilo, ki drugače drže te ljudi narazen.

Pa je padla tudi pregraja, ki je dolga stoletja branila poglavarjema katoliške in pravoslavne Cerkve, da se nista pogledala iz obličja v obličje, da si nista stisnila rok. Niti ni Pavel prosil za sestanek, Atanagora ga je sam od sebe ponudil. In je sestanek obrodil lep sad, dragoceno priznanje: Dolga bo pot, toda cilj nam je skupen, nekoč se moramo najti! —

Pa je pritegnil še poglavar anglikancev. Ustanovil je poseben odbor, ki naj dela in se trudi za eno: za zблиžanje in končno zedinjenje s Cerkvijo v Rimu. In še in še — o podobnih rečeh bremo od vsepovsod.

“Pregraje naj se porušijo!” kliče sv. Oče. Začuda tenak posluh ima današnji svet za take pozive. Naj je to še duh Janeza XXIII. ali Pavla VI. — za oba hodimo nad vse hvaležni Bogu!

Opazka za morebitne nove naročnike:

To je nadaljevanje in konec članka, ki ga je napisal in objavil leta 1951 v Ameriki bivši kitajski, pozneje avstralski misijonar p. Rudolf Pivko. Opisuje svoje doživljanje pod vlado komunistov v Kini. Umrl je v Sydneyu 26. oktobra 1963. Njemu v spomin smo prvo polovico teh spominov ponatisnili v božični številki 1963. — Ur.

NATO SEM SE VRNIL K MISIJONARJEM pod hrib. Tudi tu smo zapeli "Sveto noč" in se pomenkovali. Skupno smo prebrali drobno pisemce, ki je prišlo iz sosednje postaje. Naenkrat so se odprla vrata: Franček in Marija sta skočila v hišo in v eni sapi povedala svoja voščila in voščila svojih domačih. Želeli smo jima enako in zlasti, da še naprej trdno vztrajata v borbi. Nato sta zopet izginila v temo in straža ju, hvalla Bogu, ni opazila! Koliko tvegajo naši dobri kristjani!

V sobi sem čakal polnoči. Vsaj sam sem hotel opraviti polnočnico, ko je že v kapelici nismo mogli imeti. Nobene lučke ni bilo več v mestu in le od časa do časa je nočno tišino zmotilo lajanja psov, ali pa je odjeknil vojaški korak in izmenjava vojaških parol. Zagrnil sem okna in pripravil vse potrebno za sveto daritev. Napravil sem se in na navadni mizi prižgal svečke, ki sem ju shranil prav za ta večer, kakor sem shranil malo vina in hostijo. Nato sem začel. Božje Detece je prišlo v mojo skromno sobo, kakor nekoč v betlehemski hlevček. Nikoli ne bom pozabil te polnočnine miru pod krvavo rdečo zvezdo. To mašo sem opravil za svoje kristjane, da bi vztrajali v veri. In tudi za vse, ki nas preganjajo. Božje Dete, odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo! In njihovo gorečnost izpremeni v gorečnost za božje Kraljestvo miru! — Slava Bogu, mir ljudem. . . O, koliko ljubezni je v tem pozdravu! Je pozdrav miru tisočem in milijonom pozdrav zlasti onim, ki o njem še nikoli niso slišali.

Naslednje jutro je bila moja prva skrb pripraviti prijeten božični zajtrk. Nekaj prekajenega mesa, ki smo ga dobili prejšnji dan skrivaj od dobre družine, malo kruha in kava iz prežganega žita. To je dišalo! Še nismo prav končali, ko so že trkali vojaki. "Gledat, gledat!" S tem izgovorom lahko greš past radovednost v sleherno kitajsko hišo. Tudi k sestram so odšli. Z občudovanjem so si ogledovali jaslce na oltarju, mi pa smo jim razlagali o božjem rojstvu. Marsikdo nikoli več ne bo pozabil tega srečanja z nami na sveti dan miru. Morda se bo kdaj v bodočnosti spomnil, da bi bil tega miru tudi on lahko deležen . . .

Pri kosilu je bil med nami nepovabljen gost: kristjan z dvojnimi obrazom, ki nas je obiskal z vsemi mogočimi "prijateljskimi" pretvezami. Bil je funkcionar vrhovnega partijskega poveljstva in me je dal pred nekaj meseci zvezati. On nam je največ škodoval, ker je vedel za vse kristjane. Morda ga vsaj danes, na praznik miru, ni prignal k nam slab namen.

Popoldne je prišlo nekaj deklet z dežele, da bi prejele svete zakramente. Straže jih niso pustile do nas. Pa sem sam stopil k njim za hišo. In ko smo imeli nato blagoslov v kapelici, je začelo deževati kamenje na okna. Nekaj ga je padlo prav med nas. Izpred hiše pa smo čuli kričanje in zasmevanje ter petje revolucionarnih pesmi. To je bilo njihovo voščilo na sveti dan. Tu ljubezen, tam sovraštvo . . . Hudo nam je bilo.

Takoj po blagoslovu sem odšel naravnost pred častnika, čigar služabnik je vodil demonstracijo. Ničesar se nisem bal tisti trenutek: "Zelo kulturni ste bili danes, na naš sveti praznik miru, stvaritelji nove Kitajske! Ali je kdo izmed nas le z eno samo besedo motil vaše mitinge? In vi? . . . Kaj ko bi s kamenjem zadeli katero naših sirot? Če hočete nas misijonarje, tu sem, kar začnite pri meni! . . ."

Nihče ni zinil besedice in gledali so v tla. Bilo jih je sram.

Odšel sem domov pripravljat za večerjo sve- tega dneva. A med delom, ko sem se v kuhinjski obleki in s podvihanimi rokavi motal okrog ognjišča, je potrkala mlada žena. Kar v kotu za ognjiščem sem sedel na bruno, pokleknila je opravičila spoved. Zajokala je od radosti in mi pravila, da bi prišel rad tudi mož, a ni mogel. Prenevarno je za njeno družino. Nato je ob medli svetlobi ognjišča počakala v kotu, da sem skočil v kapelico in ji prinesel še sveto obhajilo. Z rahlim klicem sem ji dal znak, da sem se vrnil in naj odpahne duri. "Glejte, Jagnje božje. . ." Ogenj na ognjišču so bile oltarne lučke, oltar pa čista duša mlade matere, ki je pod srcem čutila novo življenje in trepetala zanj. Kmalu nato je izginila na samotno pot za hišo novim borbam naproti.

Sledilo je še nekaj obiskovalcev, ki so izrabili večerno temo. Kolik mir prinašajo take spovedi in obhajila! Brez lučk in igranja orgel in brez prazničnih oblek ter v navadni, iz blata zgrajeni kuhinji, je prihajalo božično Dete v njih srca. Nič čudnega, če smo se vso večerjo in še po njej pogovarjali o naših zvestih kristjanih. Naj bi vsi vztrajali v tej dobi krvavega soja rdeče zvezde, ki je trenutno zatemnila svetlobo betlehemske zvezde, a je ni mogla iztrgati iz vernih src. Prva božična noč in betlehemske jaslice jih uče, da je življenje Kristusu zvestih življenje žrtev od rojstva do smrti. Bo pa zato enkrat lepši naš večni božič v nebesih.

TREBUŠNI TIFUS JE DAL MISLITI

(Iz privatnega pisma)

Smederevo, 5.IX.1963

.....
leta 19 . . sem dobil trebušni tifus. Šef kuž- ne klinike, sijajen srbski zdravnik, je veljal za najboljšega strokovnjaka in so ga povsod zelo cenili. Do bolnikov je bil pravi očka. Tudi zame se je izredno zavzel. Ko so pa potem začeli od mene odnašati kri po večkrat tisto popoldne, je poslal k meni zagrebško usmiljenko z naročilom, naj mi pove, da je situacija zelo resna . . .

Tedaj sem vedel, kaj mi je narediti. Poklical sem duhovnika, svojega nekdanjega sošolca, ki je živel na Čukarici. Ta me je lepo spovedal, obhajal in mi dal poslednje maziljenje ter papežev blagoslov za zadnjo uro. Potem sem mirno čakal na smrt.

Ni prišla, pa sem mislil, da je samo malo odložila. Tako sem imel čas ugibati, kako ta reč gre — namreč umreti. Predstavljal sem si, kaj bodo po smrti z menoj naredili. Roke mi bodo sklenili, potisnili vanje križ in jih ovili z rožnim vencem. Nohti mi bodo kmalu počrnili in moje mrtvo truplo bodo položili v rakev ter jo zacinili, da ne bom nevaren živim in koga zastrupil.

Vrnil sem se k premišljevanju, kako se umiranje napravi. Zdaj je vrsta na meni, le kako gre ta reč? Predstavil sem si, kako bo moj duh svoboden, ko bom slekel svoje telo. Tedaj bom prvič zagledal Duha, ki je nekoč vdihnil dušo v moje telo in mi dal življenje. To je tisti Duh, sam večni

Bog, ki sem ga tolikokrat pozdravil z molitvijo: Oče naš in ga prosil: Odpusti! Kakor je oko ustvarjeno za svetlobo — treba je samo odpreti zaklopke, pa vidi svetlobo — tako bom tudi prvič zagledal Tistega, ki me je ustvaril in me imel tako rad, da mi je v življenju izkazal toliko dobrot. Pogledal ga bom naravnost in ga videl takega kot je — duša ga bo gledala naravnost in ne več s pomočjo telesnih aparatov . . .

Vdani Andrej T.

Pripomba. — Kljub tako "resni situaciji" je mož odzdravel in iz hvaležnosti si še pogosto predstavlja, kako je tistikrat "umiral", in nehote kdaj pa kdaj tudi zapiše. — Ur.

O P O Z O R I L O !

Celovski škof dr. Köstner je poslal dolg odgovor vsem, ki smo mu pred meseci poslali apel za bolj očetovsko ravnanje z njegovimi slovenskimi verniki.

Škofov odgovor nas ne more zadovoljiti. Svoj komentar bomo objavili v februarski številki MISLI. — Ur.

SVETA GORA PRI GORICI

Lucijan Mozetič

TE DNI PRIČAKUJEMO SLOVENSKI SYDNEYČANI bandero svetogorske Kraljice, kakor je bilo oznanjeno v decembrski številki MISLI. Za to priliko se mi zdi na mestu, da si v kratkih potezah pokličemo v spomin zgodovino Svete Gore in njene božje poti.

Prva doba

Nastanek svetogorske božje poti sega nazaj v leto 1539, ko se je Mati božja z Detetom prikazala pastirici Urški Ferligoj. Deklica je bila doma v Spodnji vasi pod hribom Grgarja. Marija ji je naročila, naj se postavi njej v čast svetišče in ljudstvo naj prihaja prosit milosti. To je bilo v času ko se je po slovenskih krajih širil protestantizem.

Na kraju prikazanja so najprej postavili majhno kapelico in vanjo dejali Marijin kip, ki je še danes ohranjen v novi cerkvi. Že po petih letih se je pa dvignila na Skalnici veličastna cerkev iz rezanega kamnja s tremi ladjami. Oglejski patriarh Grimani je še isto leto podaril cerkvi prelepo Marijino podobo, ki jo še danes častimo pod imenom Svetogorska Kraljica.

Sprva je bilo svetišče na skrbi svetnih duhovnikov iz župnije Solkan. Leta 1565 so ga pa prevzeli oo. frančiškani, ki so se morali umakniti iz Bosne pred Turki. Ostali so na Sveti Gori do leta 1786, ko je cesar Jožef II. ukinil božjo pot in redovnike pregnal v Gorico. To je bil hud udarec za slovenske vernike, kajti božja pot na Sveti Gori

je bila že zelo priljubljena. Romarji so prihajali iz Slovenije, nemške Koroške, Furlanije in od Jadrana. Ustanovili so tudi bratovščino blažene Device Marije že leta 1596, ki je štela veliko število članstva.

Velika množica vernega ljudstva se je zbrala na Gori 2. avgusta 1686, ko so prenesli Marijino podobo iz stranske kapele na preurejeni glavni oltar v prezbiteriju. Največje zmagoslavje je pa naša Kraljica doživela v naslednjem stoletju, ko jo je pičenski škof Jurij Franc Marotti na Travnika v Gorici slovesno kronal. Na to izredno slavlje so povabili mnogo cerkvenih in svetnih dostojanstvenikov od blizu in daleč. Drugi dan so velike množice spremljale milostno podobo na Goro, kjer se je potem vršil osemdnevni misijon.

Ukinitvev božje poti pod cesarjem Jožefom ni ostala posebno dolgo v veljavi. Že leta 1793 je goriški nadškof Filip Inzaghi dosegel obnovev, ko je vladal Jožefov naslednik Leopold. Tako je milostna podoba 29.9.1793. ponovno romala na Goro iz goriške stolnice, spremljana od nepregledne procesije vernega ljudstva. Leta 1839. so z vso slovesnostjo obhajali 500 letnico prikazanja, 1.1843 pa 500 letnico božje poti. Dne 2. septembra 1872 je 40.000 romarjev molilo na Sveti Gori za praganjanega papeža Pija IX. in za Cerkev, ki je doživljala težke čase. Prav tako zopet leta 1890: za sv. Očeta in večjo svobodo vere v domovini.

Leta 1907 je po zaslugi tedanjega gvardijana p. Kalista Medica cerkev na Sveti Gori postala bazilika.

Prva svetovno vojna je Marijino svetišče popolnoma porušila. Milostna podoba je morala v begunstvo. Začnsno se je naselila v frančiškanski cerkvi v Ljubljani. Po vojni so zgradili novo cerkev, ki stoji še danes in sprejema romarje od vseh strani, med njimi je največ Slovencev.

Z gornjimi podatki smo obdelali prvo dobo svetogorske zgodovine, ki sega od začetka do dne, ko se je milostna podoba vrnila iz pregnanstva v Ljubljani in sicer najprej v goriško stolnico, naslednje leto pa spet na Sveto Goro. O dogodkih te druge dobe bomo spregovorili prihodnjič.

Trg "TRAVNIK", Gorica

"KRALJ SVETOPOLK" — naslov mocne drame

PISATELJ DRAME Z GORNJIM NASLOVOM je Slovak: Ivan Stadola. V slovenščini je našla pot na oder letos med mendoškimi Slovenci v Argentini. Po poročilu o tej predstavi posnema-mo vsebino drame:

Godi se na Slovaškem deset let po smrti sv. Metoda. Takrat je še vladal na Moravskem kralj Svetopolk, slovanski knez, ki je vrgel s prestola strica Rastislava s pomočjo Nemcev in ga oslepil. To je tisti Rastislav, ki je poklical med Slovane sveta brata Cirila in Metoda. Polagoma si je Svetopolk pridobil od strani Nemcev toliko priznanje in moč, da si je mogel pri papežu izposlovati naslov kralja. Znal je Nemce izrabljati v svoje namene.

V zgodovini pomeni Svetopolkovo kraljestvo eno največjih slovanskih tvorb, kar jih je kdaj bilo, preden so Slovani zašli v tisočletno odvisnost od Nemcev. Vsebinska drama prikazuje prav zadnje dni pred padcem Svetopolka in njegove države.

Svetopolk je krut vladar in nasilen, ne izbira sredstev za utrditev svoje države. Je sicer na zunanaj kristjan, seveda je krščen, v bistvu je pa ostal pogan. Krščanstvo ruši temelje njegovega načina vladanja, zato mu je bil sv. Metod v napotje in je pregnal Metodove učence iz mej svoje države. Tudi latinskega obreda krščanskega bogoslužja nima rad, pa ga trpi zaradi mirnega sožitja z Nem-

ci. Toda ko je na višku svoje moči, spoznava in čuti, kako se pod njim majejo tla.

Na dan pride, da podtalno rovarijo proti njemu pristaši slovanskega obreda, pa tudi latinskega, ker mu očitajo, da ni iskren napram Nemcem. Še od tretje strani prihaja rovarjenje — v deželi je še dosti poganov, ki prav tako Svetopolka ne marajo. Nazadnje se pa pojavi še "peta kolona" — nemška žena Svetopolka mlajšega in svakinja Gertruda.

Da je vsa stvar še bolj usodna, se izkaže, da so prav Svetopolkovi trije sinovi skrivni vodje teh kralju nasprotnih struj: Svetopolk mlajši načeljuje poganski stranki, Mojmir latinski, Svetoboj cirilmetodijski, dočim obe Nemki izdajata njegove vojne načrte nemškemu kralju Arnulfu.

Ko kralj Svetopolk vse to uvidi, da obsoditi vse tri sinove na smrt. Iz bojazni, kaj bo s kraljestvom, jih končno pomilosti ter jim napiše oporoko o slogi. Toda dva sinova se kljub opominom v oporoki spoprime z meči — to spravi starega Svetopolka v obup. V skrajni jezi izreče prekletstvo, ki se obenem glasi kot prerokba:

"Prekleti . . . Perun naj vas udari . . . Tisoč let boste sužnji . . . Moja vladavina pojde v zaton . . . Berači brez domovine boste . . ."

Ko to izreče, pade mrtev na tla.

Kritika trdi, da je drama zelo dobra in napravi mogočen vtis.

OGLAŠA SE Dr. I. MIKULA

Zeneva, 16. dec. 1963

SEM TU NA POSLOVILNEM OBISKU pri svoji sestri, ki je vdova in zdaj zelo bolna. Bolezen se vleče in ne bom mogel čakati, da bi ali ozdravela ali izdihnila. Brez žrtev ne gre.

Hudo mi je, da ne bom mogel biti za božič in novo leto v Avstraliji, kot sem imel v načrtu. Bom moral na Koroškem zmrzovati za vas Avstralce, vi se boste pa zame potili. Čeprav sem se precej popravil, pa moj artritis v hrbtu ni docela ozdravljen. Zdravnik hoče še nadaljevati z injekcijami in dieto. Imam upanje, da se zopet zdrav povrnem v Avstralijo do 16. januarja 1964, kajti

Misli, January, 1964

delj ne morem odlašati, ker takrat poteče moj provizorni potni list.

Za čas od 20. dec. do 6. januarja bom zaposlen na izpraznjeni župniji Gorje v Ziljski dolini. Po 6. januarju mislim takoj v Rim in od tam z avionom naprej. Nadam se, da bodo ob mojem povratku mohorske knjige po veliki večini že razdeljene in da ste jih vsi veselili.

Za božična voščila sem seveda prepozen v tem pismu, zato pa toliko bolj iz srca voščim vsem srečno, zdravo in zadovoljno novo leto 1964. Na svidenje!

Vdani dr. I. Mikula

★ **NAJPREJ: SREČNO NOVO LETO!** Ne mislim toliko na materialne dobrote in srečo, ki mine, ampak na duhovne blagoslove in srečo, ki konca nima. Je res kar smešno, kako se ljudje pehajo za vsem tistim, kar bodo enkrat morali pustiti na zemlji. Pa ne da bi bili v stiskah in potrebah, ampak samo zato, da bi imeli čim več in čim prej in gotovo malo več kakor sosed ali pa nekdanji vaščan. To pa jih dela nezadovoljne in vedno nemirne, časa za Boga in dušo pa pri tem tekmovanju seveda nikoli ni.

Naj bi naši narodnostni skupini novo leto prineslo malo več vere in duhovne poglobitve, pa bo med nami tudi več idealizma in edinosti!

★ Praznike smo lepo obhajali. Vreme za polnočnico smo imeli krasno. Zvezdno nebo je bil strop naše "cerkve" na prostem in zvonovi so doneli preko zvočnikov kakor bi bil res zvonik nekje visoko nad nami. Fantje našega hostela so zopet imeli mnogo posla: nekateri so pripravljali oltar za polnočno mašo, drugi urejevali prostor za vernike, tretji napeljavali elektriko in pritrjevali nad oltar veliko zvezdo repatico . . . Eni so postavljali velike jaslice pod verando, dva sta delala jaslice v obednici in krasila božično dvevesce . . . Pa smo zato imeli lep božični večer, zbrani okrog jaslic kakor nekoč doma. In za polnočnico je bilo vse tako lepo urejeno, da je bil samo s pogledom na zadovoljno množico ves trud poplačan.

★ Peveci so prvič zapeli pod večjim vodstvom p. Odila in slovenske božične pesmi so donele kot iz domačega kora v rojstnem kraju. Na nedeljo po božiču pa je naš pevski zbor iste pesmi ponovil pri enajsti maši v farni cerkvi Srca Jezusovega v Kew. Avstralcem, ki imajo navadno le tihe maše, so bile naše božične pesmi zelo všeč. Kar sem jih srečal po maši pred cerkvijo, vsakdo mi je rekel: Pa še kdaj pridite!

★ Lurške votline pred božičem nismo mogli končati. Je pa zato nekaj dni po božiču prišel Sernečev Štefan z g. Uršičem iz Moonee Ponds in g. Grandovcem iz Carltona. V roke sta pljunila tudi naša zidarja Markičev Lojze in Horvatov Ivan, nekaj fantov je pa pomagalo. Zdaj so že postavili opornike, da bodo začeli z zidavo stropnega oboka, čim dobimo novi tovor skal. Ostalina voznikoma (g. R. Uršiču in G.J. Vahu) se je pridružil tudi Rudi Iskra iz East Keilorja. Potrebovali bomo še tri tovrne avtomobile skal, da bo delo gotovo.

Vsem, ki pomagajo pri gradnji lurške votline, iskrena zahvala. Bog daj, da bi bila kmalu gotova!

★ Na tretjo nedeljo v decembru smo imeli po slovenski maši proslavo 1100-letnice sv. apostolov Cirila in Metoda. P. Odilo je kazal skioptične slike in poslušali smo slovansko liturgično petje na traku. Zaključili pa bomo 1100-letnico šele z zaključkom naše nabiralne akcije za spominsko cerkev sv. Cirila in Metoda. Kdaj bo to? Od darežljivih slovenskih izseljencev zavisí. Do danes, 3. januarja 1964., smo nabrali za naše svetišče £ 1.882-5-6. Bog plačaj vsem dobrotnikom!

★ Pri Mariji Pomagaj v Kew so bili v decembru sledeči krsti: Dne 15. decembra je občila krstna voda Oriano Marijo, hčerko Rina Starca in Olge r. Grdina iz Coburga. — Dne 22. decembra je bil krščen Martin, sinko Alojza Jeriča in Ivane r. Rozman iz North Springvale. — Dne 23. decembra je zajokala Doris Marija, hčerka Jožefa Brožiča in Marije r. Štefančič iz Northcote. — Dne 29. decembra sta prinesla k Mariji Pomagaj prvo-rojenko Vivian Dorothy Mario Svetina in Elda r. Lipovec. — Isti dan je bil v St. James' Church, North Richmond, krščen Ronnie Tomaž, sinko Rudita Iskra in Eme r. Jelenič, East Keilor. — V Geelongu (Sv. Družina, Bell Park) pa je dne 28.

decembra zajokal pri krstu Robert Alojz, prvo-rojenec Ivana Bole in Lidije r. Blaško. Družčino pa mu je delal Štefan, sinko Mihaela Žilavec in Terezije r. Maruša.

Naše čestitke srečnim družinam!

★ Pa tudi porok pri nas ni manjkalo. Kar preberite, koliko novih družin smo dobili okrog božiča: Dne 7. decembra sta si pri Mariji Pomagaj v Kew obljubila zakonsko zvestobo Darko Hojnik in Marija de Wys. Ženin je bil rojen v Slivnici (krščen v Račah), nevesta pa je Holandčarka. — Prav tam sta se dne 14. decembra poročila Alojz Verko (bivši fant našega hostela) in Josipa Lovrič. Ženin je bil rojen pri Sv. Duhu (Koroška) in krščen na Ojstrici, nevesta pa je iz Crikvenice in je pravkar došla iz domovine. — Iz domovine je dospela tudi Marija Melita Darovec, katero je pred oltarjem v cerkvi sv. Marka v Fawknerju dne 21. decembra pričakal Ivan Zupan. Ženinov rojstni kraj je Hrastno (župnija Šent Rupert na Dol.), nevesta pa je iz Gornje Straže (župnija Vavta vas). — Ravno pred božičem je na melbournskem letališču pričakal svojo nevesto Jakob Gros iz Wagga, N.S.W. Marijo Zavodnik je pripeljal na božični dan pred oltar Marije Pomagaj v Kew, nato pa sta odšla proti Waggi. Oba sta iz župnije Krka na Dolenjskem. — Celo vrsto porok beleži sobota po božiču, 28. december: V Marijini cerkvi v Geelongu sta se srečala Rudolf Kragelj in Elvira Mavrič. Ženin je iz Rožnega (fara Rajhenburg), nevesta pa iz Fojane na Primorskem. — Na avstralskih Brezjah sta se poročila Josip Kovačič in Emilija Smodiš. Jože je iz Ilirske Bistrice, nevesta iz Stanjevecv v Prekmurju, ter je pred poroko bila sprejeta v katoliško vero. — Prav tam je obljubil ta dan Vinčko Čendak zakonsko zvestobo svoji nevesti Mariji Štampek. Ženinov rojstni kraj so Vodice v Istri, nevesta pa je iz Nove vasi (župnija Velika Dolina). — Pri Sv. Ignaciju v Richmondu sta si rekla "Da!" Benito Grižančič ter Lea Pannozzo. Benito je iz Brezovice (župnija Gradina) blizu Kopra, ter je do poročnega dne živel v Baragovem domu, nevesta pa je iz Lenole v Italiji. — V hrvaški cerkvi sta se poročila Benito Markežič (Pregara, Istra) in Vladimira Stepančič (iz Temnice). Istotam je ta dan Berto Novak (doma iz Knežaka) dobil za ženko Josipo Spoljar (po rodu Hrvatica iz Sutlanske Poljane.) — V cerkvi Srca Jezusovega v Carltonu sta si podala roke Jože Peceli in Helen Vella. Ženin je doma iz Kobiljega v Prekmurju, nevesta pa je po rodu iz Malte. — V isti cerkvi sta si obljubila večno zvestobo Vil-

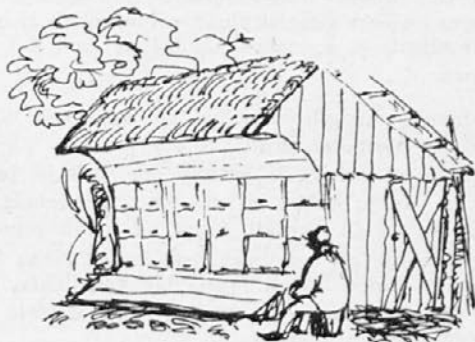
jem Dominko in Marija Trbanc. Ženinov rojstni kraj so Bilje na Primorskem, nevesta pa je iz Stare vasi, župnija Škocjan pri Novem mestu. — V Adelaidi (cerkev Srca Jezusovega, Hindmarsh) pa sta ta dan (28. dec.) izrekla svoj "hočem". Ivan Marinič in Olga Valentinič. Ivan je prišel iz Melbourn v Adelaido po svojo nevesto, doma pa je iz Vedrjana.

Vsem novim parom želimo na novo življenjsko pot obilico božjega blagoslova!

★ Pete litanije z blagoslovom bomo imeli pri Mariji Pomagaj na nedeljo pred praznikom lurške Matere božje, ki bo v torek dne 11. februarja. Torej **na nedeljo dne 9. februarja ob pol osmih zvečer**. Zidarji naše lurške votline pravijo, da bo do tega dne že verjetno delo dokončano. Če to drži, bomo imeli obenem **blagoslov lurške votline** in pete litanije z blagoslovom že pri njej. Bog daj! Vsekakor bodo verniki obveščeni pri oznanilih na prvo nedeljo v februarju. Za to slovesnost bi pa res rad, da se nas čim več zbere na dvorišču našega Baragovega doma.

★ Okrog Novega leta je bilo. Fantje v Baragovem domu so imeli debato. Beseda je dala besedo, padla je stava, potrjena z rokovanjem, nato pa nabiranje denarja med fanti. In konec je bil ta, da je bila glava našega Maksa ostržena na golo, vsota nabiralne akcije za slovensko cerkev pa se je povišala za pet funtov. Smeha nič koliko. Še Maks sam se je smejal, četudi je bila zanj velika žrtev, saj je vedno tako vneto zakrival svojo plešo. Pa saj je šlo za cerkev, za to pa nobena žrtev ni prevelika . . .

Poslal bi Vam Maksovo sliko v objavo, pa kaj, ko bi ga menda moral fotografirati samo pred oltarjem, kadar ministrira pri slovenski maši. Edino takrat namreč fant zdaj ne nosi — klobuka.

JURIJ KOZJAK

Spisal J. Jurčič pred 100 leti.

PRVO POGlavJE

BILI SO PRI NAS NA SLOVENSKEM nekaj drugi in drugačni časi. Ko bi bilo mogoče, da pride kdo naših pradedov z onega sveta, bi težko spoznal spremenjenih vnukov in svoje domovine. Ne mislimo pa samo tiste spremembe, ki jo še dandanašnji stari očetje z zapečka pripovedujejo in tožijo, da se je nas napuh oprijel, da se mi oblačimo v tenka, mehka oblačila, naši očetje pa in naše matere so nosili in nosile surovo prtenino domače preje in domačega kroja: temveč menimo le spremembo splošnega življenja vsega ljudstva.

Gospoda po gradovih, zidanih visoko po gorah in gričih in trdno na skalo postavljenih, je imela največjo oblast. Kmet je bil bolj hlapec kot prost človek. Nevednost je bila doma pri gospodu in tlačanu, pri bogatinu in beraču. Kjer je pa nevednost, tam je mnogo neumnosti, prazne vere in vraž. Zato se bere v starih listinah, da so v prejšnjih časih marsikatero grdo babše, ker so menili, da je čarovnica, posadili na gorečo grmado in jo živo sezgali.

In koliko so zlasti naše slovenske dežele prebile po Turkih! Skoraj čuditi se moramo, da so še take ostale. Svoje pradele moramo spoštovati, da so nam ohranili deželo in rod.

In kje so današnji dan gradovi, nekaj sovražnikom trepet in strah? Le razvaline še vidimo na gorah, le majhni ostanki nam pričajo, da so nekaj bili, in živo pripovedujejo, da človek malo časa potuje tod; posamezen človek mine, rod ostane. Le še v pravljicah in pripovedkah žive med nami vitezi, ki so delali nekaj za dom s krepko desnico.

Izmed mnogih razvalin po dolenjem Kranjskem je znamenit grad K o z j a k , kolikor se ga še ni sesulo. V petnajstem stoletju je stal grad še trden, kakor bi bil zidan za večnost. Ponosno so moleli okrogli stolpi na hribu proti nebu, naznanjevale od daleč vsakomur, da tu noter ne pride nihče, kogar gospodar sam noče sprejeti. Obzidje, zidano po umetni roki, je stalo neprereditno kot stara skala.

Kakor grad, so bili tudi njegovi stanovalci silni, mogočni gospodje. Ohranili so bili svoje prosto slovensko ime Kozjak, ki je v rodovini segalo daleč nazaj v nepomljljive čase slovenske zgodovine, tudi potem, ko so se morali večidel vsi prosti domačini umekniti tujim plenenitašem iz Nemške in Laške. Kozjaki so bili tedaj plemenita rodovina slovenska, kakoršnih je zdaj, žal, čisto malo pri nas, ker so še tiste pomrle, kar smo jih imeli nekaj, kakor, postavim, ravno le-ta.

Na drugem hribu, nedaleč od Kozjaka, je stal drugi grad — š u m b r e g . Neka pravljica pripoveduje, da sta bila zidarja, ki sta zidala ta dva gradova, brata in da sta zidala obenem. Ker sta pa imela oba samo eno kladivo, je moral tedaj prvi kamenje vtikati, kadar ga je drugi tolkel.

Pred kakimi štiri sto leti sta živela dva brata Kozjaka, M a r k o in P e t e r .

Marko, starejši brat, mož blizu štiridesetih let, je bil gospodar rodbinskega gradu in nekaj drugih lastnij, ki so bile kozjaškega imena in lasti. Bil je mož zastaven po telesu, krepke roke, pa tudi blagega srca — dobra duša. Ubogim kmetom ni bil noben graščak boljši oče ko Marko Kozjak. Ko je bil komaj otroška leta prerasel, ga je poslal oče na Nemško, da bi se izuril v tedanji vedi,

edino imenitni in veljavni — v orožju. Mladič se je bil večkrat skazal hrabrega junaka; v marsikaterem boju na tujem se je razvila njegova gibčnost duha in telesa. In ko mu doma oče nagnaglomoma umrje in ga pokličejo na dom, da bi prevzel lastnijo po očetu, so ga odpustili s pohvalo iz cesarske vojske.

Doma so mladega viteza častili in ljubili vsi pošteni sosedje. Seznanil se je bil kmalu potem, ko je prišel domov, s sosedovo devico, hčerjo Šumbregovo, in jo tudi v zakon vzel. Toda Bog mu ni dal dolge zakonske sreče: žena mu umrje že pri prvem porodu, zapustivši mu edinega sina — Jurija. Da bi se bil Marko Kozjak drugič ženil, tega ni bilo misliti; ljubil je svojo rajnko ženo preveč, morda toliko bolj, ker jo je imel le malo časa. Torej si nameni posvetiti vso skrb in ljubezen le temu, da bi svojega sinčka Jurija, ki ga je živo spominjal na rajnko ženo, zredil za dobrega kristjana in dobrega državljana.

Za meč ni prijel drugekrati, samo kadar so Turki prestopili v razbojniških četah meje slovenske dežele, kar se je tačas skoro leto za letom zgodilo. Kadar pa je pritiskal Turek, tačas je Marko Kozjak radovoljno zbral in oborožil svoje hlapce in kmete in pomogel deželi, kar je bilo njemu moči. Ko so se pa Turki ali s pobitimi črepinjami ali pa siti ropanja, požiganja in krvi, vrnili spet na Turško, se je tudi Marko umeknil nazaj v svoje ozidje; ljudstvu pa je pomagal, da je zapaljena ni razdrta domovja zopet postavilo, in na vse moči celil rane, ki so jih v neprestanem boju Turki sekali Kranjcem.

Ves drugačen mož je bil njegov brat Peter Kozjak. Ker je bil drugi sin, mlajši od Marka, ga je odmenil oče za duhovski stan. Bil je tudi slabe postave, za orožje tedaj čisto nesposoben. Že v mladih letih je bil potuhnjen, zvit in poreden; in ko mu je še mati umrla, starejši brat pa odšel na Nemško v vojno, se je spridilo še tisto dobro v njem, kar ga je imel po naravi. Ker ga je oče odstavljaval in se malo brigal zanj, so ga odstavljali tudi drugi; celo posli so ga zametali. Zato pa se mladi gospodič ni bližal nobenemu človeku; vsakega je sovražil, ker je menil — nekoliko res po pravici — da ga vse sovraži. Baval se že kot otrok ni z ljudmi, le gosi je preganjal po očetovem dvoru in s palico živali pobijal. Tako se je mlado zru nemarjeno srce navzelo tudi neusmiljenosti. Kar pa se mlademu človeku vsadi, to pri starem obrodi.

Neglede na nagnjenje in poklic, ne na svetost duhovskega stanu, pošlje oče Petra v kloster v bližnjo Stično, češ da bo le preskrbljen za lahek

kruh, drugo se bo že samo naredilo, kar je menihu treba. Pa samo se le kaj slabega naredi. Mladič je bil sicer dobre glave, bistrega razuma, a bil je tudi v klostru sam svoj in trmoglav; ni se hotel tega učiti, kar so mu velevali. Tudi molitev mu je bila malo povšeči, odtegoval se je menihom in vsakemu povelju. Precéj so videli, da iz njega ne bo dobrega duhovnika. Pa opat je sprva zaradi očeta potrpeval z njim, misleč, da se še popravi; ko pa je ostal zmerom tisti potuhnjeni Peter, ga pošljejo iz klostra očetu domov.

Kaj je hotel oče z njim? Do meča ni kazal Peter nobenega veselja in tudi ni bil za to, ker mu je bil Bog že od mladih kolen noge malo na vnanjo stran skrivil, veliko glavo pa na kratek vrat in široka pleča z vzvišeno grbo postavil. Meniška kuta bi bila morda te pohabe pokrila, tako je mislil oče Petrov, ali železni oklep bi se ga ne bil dobro olenil in prijel. Odloči mu torej oče izbo v zadnjem kotu gradu, kjer so bile shranjene stare pisane bukve. In ker Peter ni imel drugega dela, je jel stare bukve premissljevati in brati, delo, ki nekdanj ni bilo tako lahko kot zdaj, ko imamo na papir tiskane knjige.

Kmalu potem umrje stari Kozjak. V poslednji oporoki zapiše večji del svojih lastnij starejšemu sinu Marku, ki je bil zdoma, nekoliko pa mlademu sorodniku Ludoviku Kozjaku. Peter ni dobil nič drugega kakor dober kot, to je, stanovanje in vso preskrbo do smrti, pri bratu Marku.

Ko bi bil oče Marko pustil sinu Petru kako lastnijo, ne bi se bil le-ta veliko zmenil zanj; prodal bi jo bil morda, kakor Ezav Jakobu prvenstvo, za torilo leče. Zdaj pa ga je to grizlo, ker je videl, da mora povsod zadnji biti, in le še bolj mu je srce zatemnelo. V resnici mu ni bilo nobene sile. Skrbi ni imel nobene; varno po tujih rokah hranjeno stanovanje mu je dajal brat Marko, poklican z Nemškega. Ali gospod Peter si je bil v glavo vtisnil, da mora biti sam svoj gospod; in s svojo učenostjo je menil, da bere v razstavi in razvrstitvi nebeških zvezd, da kdaj še obogati in sam svoj postane.

Srca, ki ima že druge pregreške na sebi, se kaj rada prime lakomnost posvetnega blaga. Vse te misli in želje pa so se rodile sredi Petrovega srca; nikomur jih ni povedal, le stenam svoje izbe. Bile so zakopane in svet bi ne bil nikdar znal zanje, ko bi jih ne bil Peter pozneje očitno pokazal.

Se bo nadaljevalo

Dobrodošel vsak slovenski novorojenček!

Morda ste naročniki MISLI že prebrali v letošnjem Baragovem Koledarčku oba članiča: PREVEČ LJUDI — PREMAJHEN SVET ter KATOLIČAN IN MAJHNE DRUŽINE. Morda pa še boste.

Ko je bil KOLEDARČEK že dotiskan, je uredništvo dobilo v roke zadnjo številko revije NOVA POT, ki jo izdaja v Ljubljani Cirilmetodijsko društvo katoliških duhovnikov SRS". V njej je zanimiv članek, ki kaže, kako tam mislijo o trditvah, da je "svet premajhen in ljudi preveč".

Razprave in mnenja o teh vprašanih danes najdemo po vseh mogočih tiskovinah — pametnih in nespametnih — tudi tak listič, kot so naše MISLI, ne more mimo njih. Zdi se nam, da nikakor ne bo odveč, če ponatisnemo članek iz NOVE POTI od besede do besede. Po svoje zelo priganja k razmišljanju — in zato je veliko vreden. — Ur.

Za vse je svet dovolj bogat

PRED LETI JE "NOVA POT" OBJAVILA dr. Janžekovičev prispevek: "Nekdo naj zakriči". Njegove misli pretresljivo udarjajo ob našo narodno zavest kot udarci bobnov v pogrebnem sprevodu. Avtor v svoji ljubezni do slovenskega naroda naravnost prosi, naj vendar nekdo zakriči in ustavi žalostni pogrebni sprevod slovenskega naroda.

Tri leta po tem prispevku pa še vedno toži naše časopisje, kako pada število rojstev in kako žalostno sliko nudi statistika o našem narodnem porastu.

Kljub vsemu pa njegovo delo ni bilo zaman. Dr. Janžekovič je udaril ob tisto struno duhovniškega srca, ki je že od sv. Cirila in Metoda naprej tako značilna last slovenskega duhovnika — na narodno zavest. Ni čudno, da se je tudi tokrat oglasila. Vidno smo ugotavljali, kako so misijonarji po ljudskih misijonih — in teh ni bilo malo — razvijali dr. Janžekovičeve misli. Ob nekem misijonu se je misijonar ob svoji zavzetosti za naš narod ob svojem izvajanju celo razjokal. Nekje se je zgodilo, da so nekateri poslušalci zašli v čudno skrajnost in govorili, da je tega govornika gotovo "najela oblast".

Pogostokrat so taki govori povzročili resne pogovore o tej pereči zadevi, kjer se marsikateri

zmotni pogledi razčistili, ali so se vsaj "vznemirili" duhovi.

To priča tudi tale dogodek. V vlaku je bilo. Popotnika je enakomerno ropotanje koles zazibalo v popoldansko spanje. Iz Sevnice proti Zidanemu mostu ga je prebudilo živahno kramljanje. Postal je pozoren in prisluhnil pogovoru sopotnikov. Bolje rečeno: pogovoru dveh sopotnikov. Pogovarjala sta se debelušna, skrajno neokusno nališpana gospa srednjih let, in suh, mlad študent, skromen v nastopu, pa naravnost preračunljiv v vsaki besedi, kateri nis mogel ničesar dodati in ničesar odvzeti. Sopotniki so z vidnim zanimanjem poslušali nenavaden dialog ter se z zadovoljnimi pogledi ustavljali na inteligentnem obrazu mladega študenta, ki je s prepričljivo toploto razlagal gospej — ki je bila drugačnega mnenja — misli dr. Janžekoviča.

Problem preobljudenosti mnoge skrbi

Kljub temu pa posebno v zadnjem času mnogi mislijo drugače. Posebno tisti, ki, nasedajo enostranskim poročilom o lakoti na svetu. Gotovo je resnično, da vlada na svetu veliko pomanjkanje in da polovica sveta živi v njem. Toda vzrok za to ni preobljudenost, temveč v tem, da se tisti, ki odločajo o usodi narodov, rajši drže tekme v oboževanju kot pa tekme za odpravo pomanjkanja. To bi bilo treba pri takih poročilih poudarjati. Tega pa navadno ne store in tako spravljajo bravce v strah in se le-ti vprašujejo, kako bodo živeli novorojenčki, ki v vsaki sekundi po trije povečajo na zemlji število kruha prosečih ust. Take ljudi skrbijo statistični podatki, ki govorijo o vedno večjem porastu zemljanov.

Po podatkih, ki so jih objavili Združeni narodi, je bilo leta 1950 na svetu približno dve milijardi in pol ljudi. Danes, deset let pozneje, računajo, da smo že preseglj število treh milijard. Za leto 1980 predvidevajo že tiri milijarde in 220 milijonov in leta 2000 že okrog šest milijard in 280 milijonov.

Največji porast pričakujejo v Aziji. Število njenih prebivalcev (leta 1950 ena milijarda in 232 milijonov) se bo predvidoma povečalo do leta 2000 skoraj za trikrat.

Richard Scammon, ravnatelj statističnega urada v ZDA, pa je dal za svojo državo sledečo sliko:

Od leta 1900 se je število prebivalstva v ZDA povečalo za 135%. Na vsakih sedem in pol sekund dobe ZDA novorojenčka. Leta 1960 je bilo v ZDA 179 milijonov prebivalcev. Po njegovih predvidevanjih bi le-te imele leta 2010 nič manj kot 400 milijonov prebivalcev. (Toliko kot jih ima danes Indija, ki bi jih takrat imela 825 milijonov.)

Kljub vsemu: "Dobrodošel vsak novorojenček"

Ravnatelj Scammon ima torej opraviti s kaj zaskrbljujočimi številkami. Kljub temu pa odgovarja vsem tistim, ki trosijo med človeštvo zaskrbljenost, da ne bo dovolj pitne vode, ki bi pogasila toliko žejnih grl, da ne bo dovolj hrane, ki bi nasitila toliko lačnih ust: "Dobrodošlo 21. stoletje in dobrodošel vsak novorojenček! Alarmisti od Maltusa pa do današnjega Juliana Huxleya podcenjujejo človekovo iznajdljivost v premagovanju okolja . . . " (Catholic Digest, april 1962, str.50.)

Res, ne smemo zapirati oči pred prirastkom prebivalstva (letno za skoraj 50 milijonov, to je: 90 milijonov rojstev minus 40 milijonov umrlih).

So nekatere države, ki so danes v zelo kritičnem položaju. Toda rešitev je tudi tukaj mogoča. Dobro razvite dežele bodo tukaj morale izpolniti svojo socialno dolžnost, saj le-te tolikokrat posedujejo velikanske presežke hrane. Profesor na rutgerski univerzi, dr. Firman Bear, je izjavil, da ZDA same razpolagajo že sedaj s takim bogastvom, da bi lahko prehranile letno eno milijardo ljudi, pa bi se pri tem sedanji žvljenjski standard nič ne zmanjšal.

To, kar je zapel naš Gregorčič: "Za vse je svet dovolj bogat. . .", dokazujejo v znanstvenih oblikah današnji znanstveniki. Dr. James Bonner iz kalifornijskega zavoda za tehnologijo meni, da svet lahko preživlja petdeset milijard prebivalcev. To število bi pa bilo doseženo šele čez dve sto let. Toda kdo more vedeti, kaj vse bo na razpolago hipermodernemu človeku leta 2200?

Znanstveniki so ugotovili, da napreduje proizvodnja hrane na svetu mnogo hitreje kot porast prebivalstva.

(Konec prih.)

Dolenja vas nad Škofjo Loko

PO DRUGI PREKINITVI VESOLJNEGA ZBORA

DRUGO ZASEDANJE VESOLJNEGA CERKVENEGA ZBORA so zaključili zgodaj v decembru, da so mogli škofje po večini biti za božič doma. Delo koncila bodo zdaj nadaljevale razne komisije ali odbori, dokler ne pride čas za tretje zasedanje, ki se ima začeti v septembru letošnjega leta.

Kaj bi se dalo na kratko povedati o dosedanjem delu obeh zasedanj?

Najbolj "na kratko" je bilo nekje brati o prvem zasedanju, o koncilskih zborovanjih iz leta 1962:

"Škofje so imeli 34 občnih sej, razpravljali so o 5 obširnih predmetih, poslušali so 587 govorov, ker pa niso vsi prišli na vrsto za ustno debato, je 523 škofov podalo svoja mnenja pisмено in to so morali vsi pričujoči škofje prebrati in z drugimi predlogi vzkladiti."

Podobne številke bi lahko našli tudi o drugem zasedanju.

To je torej povedano "na kratko", toda kaj imaš preprost bralec od tega? Pač vsaj to, da si lahko predstavljaš, kako ogromno podjetje je takle vesoljni cerkveni zbor. Lahko uvidiš, da tistih blizu 2,000 škofov v Rimu ni bilo tam za parado ali celo za oddih. In še to, da se v teku stoletij celó v taki božje-človeški ustanovi, kot je katoliška Cerkev, lahko nabere dolga vrsta vprašanj, ki je treba nanja odgovoriti. Preden je pa mogoče pričakovati, da bodo odgovori kolikor toliko zadovoljivi za vse katoliške dežele po svetu, je silno koristno, da pridejo škofje (in razni drugi povabljeni, tudi neduhovniki) skupaj in se pošteno pogovore.

Res so se tako "pošteno" pogovarjali, da so si včasih skoraj v lase skočili. Ne v zadevah strogo verskih resnic, ampak glede uredb v Cerkvi, delitvi oblasti med papežem in škofi, uporabe latinščine v bogoslužju in podobnih zadev. Veliko so razpravljali o tem, kako izraziti stare resnice sv. vere v novi obliki, da si jih bo moderni človek lažje k sreči vzel.

Po večini so še tudi po drugem zasedanju vprašanja ostala na stopnji preučevanja in razprav. Odločitve in zaključki morajo čakati na poznejši čas.

Tisti, ki so od vesoljnega zbora pričakovali preveč, so razočarani. Prepočasi jim vse poteka, razdvojen mnenja škofov jim niso všeč. Celo "pohujšajo" se, če slišijo, da na kakem skupnem

zborovanju nekateri škofje prikimavajo, drugi pa odkimavajo . . . Taki se najdejo seveda pač med prepričanimi katoličani, pa so o stvari premalo poučeni.

Nasprotno pa opažamo, da nekatoličane prav to vseskozi svobodno razpravljanje na zboru izredno privlačuje. Ves svetovni tisk, veren in neveren, je poln poročil o koncilu. Ni vse pravilno podano, marsikaj je "pobarvano" po nepravilnem razumevanju poročevalca, eno pa drži: **Katoliška Cerkev je stopila po tem koncilu pred oči vesoljnega sveta v taki svetlobi, kot pač še nikoli doslej.**

Trenutno je v ospredju razpravljanje o spremembah v liturgiji, zlasti glede obredov sv. maše. Koncil je na splošno ugotovil, da so mašni obredi lahko različni, ni treba, da bi bili po vsem svetu tako enotni kot zdaj. Zlasti je zanimivo, da je dal pravico škofom, da namesto same latinščine lahko uvedejo v mašne molitve mnogo domačega jezika. Podrobnejše odločbe so pa prepuščene škofom posrednih pokrajin. To bodo odločila pokrajinska zborovanja škofov in spremembe bodo le polagoma prišle.

Medtem imajo veliko besedo razni pristaši "liturgičnega gibanja", ki imajo mnogo lepih in deloma "revolucionarnih" misli, kako naj bi se v bodočnosti opravljala sv. maša in sploh javna služba božja. V koliko bodo dosegli svoje načrte, bo pokazala bodočnost. Kar se tiče Avstralije, je kardinal Gilroy takoj po povratku iz Rima izrekel mnenje, da "pri nas" do velikih sprememb ne bo prišlo. Pa to je samo njegovo privatno mnenje. Kmalu se bodo škofje sešli in se pomenili. Tedaj bomo vedeli, pri čem smo.

KOT TEKMA

Neka mera tekmoovanja je dobra

Poučen članek o koristih sodelovanja je napisal dr. Rudolf Čuješ v Slovenski poti. Dr. Čuješ poučuje sociologijo na univerzi sv. Frančiška v Novi Skociji. Podajamo v skrajšani obliki njegovo razpravo v dveh člankih. —Ur.

RIMSKI ZGODOVINAR LIVIUS POROČA, kako je patricij M. Agripa 1.494 pred Kristusom pomiril plebejce, ki so se v znak protesta izselili na Sveto goro. Povedal jim je priliko o želodcu in drugih telesnih udih:

Udje so zavidali želodcu, ki ni ničesar delal, samo hrano je užival, ki so mu jo drugi udje pripravljali in donašali. Uprli so se mu in mu niso več stregli. Toda ni trajalo dolgo, ko so ugotovili, da so začele tudi njim samim pojemati moči. Uvide-li so, da je tudi želodec kljub navidezemu lenarjenju opravljal za vse koristno delo. Ko so to spoznali, so nehali protestirati in se vrnili vsak k svojemu opravilu.

Zdi se, da smo zadnja stoletja pozabili na nauk te prilike. Ljudje so začeli poslušati druge prilike, gesla in udrihnice ter so jim v veliki meri tudi verjeli. Eno teh gesel je: Boj vseh zoper vse... Z drugo besedo: Svobodna medsebojna tekma bo rešila vse probleme človeštva, ona edina zagotavlja napredek in blagostanje.

Poveljevanje tekme kot naravnega in bistveno dobrega družbenega procesa ni ostalo omejeno zgolj na področje gospodarstva, raztegnilo se je na vsa področja družbenega življenja, na vse ustane in tudi na duhovno kulturo — na znanost, umetnost, filozofijo in celo vero. Tekmo so pove-ličevali v člankih, knjigah, revijah in časopisih, končno tudi po radiu in televiziji. Ta propaganda je bila tako uspešna, da so sprejeli novo dogmo o koristnosti tekme celo ljudje, katerih vera in filozofija sta nasprotovali ideji brezobzirnega tekmoovanja.

K e w. — Na koše božičnih in novoletnih voščil sem prejel iz Sydneya. Vsem rojakom, ki so se me na ta način spomnili, se lepo zhvaljujem. — P. Odilo.

Družboslovne preiskave kažejo, da obstoji neka mera tekmoovanja v vsaki znani družbi. Ljudje tekmujejo za razpisane nagrade, za čast, za prestiž, tudi za ljubezen. Naj si človek zamišlja še tako idealno organizirano družbo, neke vrste tekmoovanje v nobeni popolnoma ne izgine. Razlog za to je v tem, da tekmoovanje pomaga človeku izrabiti vse možnosti, ki so mu po naravi dane. Če ni prilike za tekmoovanje, se človek rad poleni in se vda lahkomišelnosti svoje oslabiljene narave. Čeprav ga boljše spoznanje naganja k delu, mu šibka volja pogosto ustavi dejavnost sredi pota na škodo njegga samega in tudi cele družbe.

Iz tega vidimo, da je tekmoovanje nekakšno zdravilo zoper slabosti človekove narave. Toda če je samo zdravilo, ne more postati pravilo. Zdravilo rabimo za bolezen, ne uporabljamo ga zoper zdravje. Kaj pa bomo potem postavili kot ideal družbeni skupnosti, če nam tekma ne pomeni zdravje družbe, ampak le zdravilo zoper bolezen?

Sodelovanje pomeni zdravje

Če bi bilo tekmoovanje normalen in najbolj zdrav proces v družbeni skupnosti, bi se pač moralo začeti že ob človekovem rojstvu. Toda kako naj novorojenček tekmuje, ko si niti sam ne more prav nič pomagati. Da obstane pri življenju in raste, mora nastopiti drug družbeni proces — sodelovanje. Ako bi tega ne bilo, bi človeštvo že davno izumrlo. Takoj tu nam mora priti v zavest, da je sodelovanje bolj bistvena zadeva v družbi kot tekmoovanje.

Tekmoovanje spada med razdruževalne procese med ljudmi, sodelovanje med družilne. Že po svoji naravi teži tekmoovanje k temu, da rodi spor, medsebojno napetost, nemir. Ko se tekmovalni procesi širijo in se raztegnejo na vse odseke v družbi, nastanejo stiske, ki morejo imeti samo dvojni izhod: Ali se bo tekmoovanje še bolj razbohotilo in se izrodilo v brezobzirno uničevanje vsega ter tako izpodkopal obstoj družbe sploh. Ali pa bodo ljudje pravočasno spoznali resnost položaja, preusmerili svoje življenje in se vrnili k procesu sodelovanja ter tako rešili človeško družbo pred razpadom.

Da je vse to res, ni treba drugega kot opozoriti na tisto, o čemer že toliko let govorimo in pišemo z besedo "mrzla vojna" . . .

V prihodnjem članku se bomo nekoliko bolj podrobno pobavili s tistim, kar se nam zdi nepri- merno boljše kot tekma — sodelovanje, kooperacija.

mož in žena

“ P O S L A N O ”

ali

Popravljen zgodba

(Dr. — an — reb)

U v o d

POGOSTO SE MI ZGODI, da ob branju starih zgodbic, prispodob, prilik in celo pesmi dobim hude želodčne bolečine. Kar berem, namreč ni prebavljivo. Saj je bilo morda nekoč čisto dobro in se je pametno slišalo, ampak s časom je zastarelo. Ni sočasno, ni sodobno, duh novega časa manjka. Take reči je treba ali popolnoma predelati ali pa vsaj nekaj dodatkov napraviti.

Pravična jeza me popade in me ne izpusti, ko z nejevoljo opažam, da današnji svet v govorjenju, pisanju in tiskanju brezmiselno ponavlja, kar je bilo morda dobro pred sto leti, danes pa ni več. Za primer bom navedel znano zgodbo, ki jo še tudi dandanes vsak paglavec na pamet ve — tisto ljubeznivo zgodbico o možu in ženi.

Spoznali boste, da je zgodbica silno krivična, ker pač nikakor ni sodobna. Nastati je mogla v časih, ki niso ničesar vedeli o ženski enakopravnosti in je moški naprej in naprej sukali in obračali svet, kakor se mu je zdelo prav. Žena ni prišla v poštev.

Z g o d b a

Takole se je naša zgodba brala pred sto leti in prav tako jo navaja še tudi današnji rod v govorjeni in tiskani besedi:

Živela sta mož in žena. Rada sta se imela, da je bilo veselje. Žalostno je samo to, da sta se rada imela, kadar sta bila daleč drug od drugega. Če sta si bila blizu, se je brž začelo debatiranje, argumentiranje, diskutiranje in tako dalje. Po domače povedano: sprla sta se. Nikakor ne kaže zamolčati dejstva, da sta se večkrat tudi stepla. Ko smo že toliko priznali, se ne bomo preveč začudili, ko nam zgodba nazadnje pove, da je bil med njima mogoč tudi — umor.

Bilo je tako:

Žena je sedela pred vežnimi vrati in z velikimi škarjami v roki strigla iz stare suknje majhne zaplate, ki bi utegnile kdaj še priti prav. Tedaj pride mož okoli ogle s koso na rami, zagleda ženo in reče: “Hvala Bogu, pokošeno je!”

Zakaj ženi ni bilo všeč, kar je mož rekel, zgodba ne ve. Ve samo to, da je tudi žena nekaj rekla, pa nekaj takega, da možu ni bilo všeč. Rekla je torej tako:

“Prav praviš, ljubi mož, postrizeno je.”

Zakaj ni mogla reči, da je pokošeno, in zakaj je moža tako razjezilo, ko je slišal, da je postrizeno, ugibaj in ugani, kdor moreš. Mi moramo slediti zgodbici in se ne utegnemo ustavljati. Po naših mislih bi mož na ženin odgovor prav lahko molčal. Če pa že ni mogel molčati, naj bi kaj zagodrnjal, magari tudi kaj poropotal, potem naj bi se pa mirno umaknil in sploh šel svojo pot.

Pa tega ni storil. Nasprotno, snel je koso z rame in se nanjo naslonil. Zazijal je v ženo in rekel:

“Kaj si rekla? Reci še enkrat”.

“Sem rekla, da si prav rekel. Postrizeno je, hvala Bogu!”

“Kdo pravi, da sem tako rekel? Jaz nisem tako rekel in tudi nočem, da bi ti tako rekla. Rekel sem, da je pokošeno in hočem, da tudi ti tako rečeš.”

“Vem, vem, prav dobro vem. Zato pa pravim in rečem, da si prav lepo rekel in povedal, kar je res. Postrizeno je.”

Moža je popadla taka jeza, da je dvignil koso in se pripravil, da bi mahnil z njo po ženi. Žena je zatulila, da je šlo skozi ušesa, se dvignila s klopi in zbežala okoli ogle. Nastal je tak ravs in kavs, da za nekaj časa niti naša sto let stara zgodba ne more natanko povedati, kako sta mož in žena priplesala do tistega tolmuna. Šele potem, ko je

žena že skoraj utonila v zgodbi — hočem reči v tolmunu — šele potem zgodba spet poprime in nas seznanj s pomembno podrobnostjo, ki je prav za prav bistvena v zgodbi in takorekoč njeno jedro. Takole ve povedati zgodba:

Ko se je v vodo vržena žena že potapljala in jo je teža telesa vlekla proti dnu, ko torej sirota ni mogla niti več ust odpreti, je še dvigala desno roko (morda je bila leva, pa nič za to) in z dvema prstoma strigla, kot bi imela v rokah škarje. Tako je torej možu še v zadnjem hipu povedala, da je postrizeno, ne pa pokošeno. . .

Tukaj zgodba prav nesramno preneha in to je tisto, za kar dobim hude želodčne bolečine.

Ženi se krivica godi

Odkar sem se zavedel nujne potrebe ženske enakopravnosti in se z vso resnobo potegujem za pravice lepega spola, me zelo boli, da se zgodbica tako konča. Pred sto leti — nič ne rečem, ampak dandanes! Ne jezi me samo konec zgodbe, še bolj me jezi to, da po sto letih še nihče ni vstal v javnosti in prišel na dan s primernim protestom. Prav zato sem si jaz naložil to nalogo in pošiljam svoje POSLANO* (nihče ne bo mogel reči, da je neslano), ki naj ga vzame na znanje ves tisti moški, ženski in mešani svet, ki še vedno brez premisleka jemlje v svoja umazana usta našo zgodbico o postriznem in o pokošenem.

Vprašam vas, ali ni na vso moč grdo, da zgodbica pretrga svoje pripovedovanje prav v tistem hipu, ko bo žena skoraj utonila? Utonila bo prav pred našimi očmi — zakaj? Vsi vemo, da ni sama od sebe skočila v tolmun. Ne, nikakor ne. Mož jo je pahnil noter. In to je storil iz maščevanja, ne iz ljubezni. Samo zato jo je vrgel, ker je bil tak slabič, da ni prenesel nedolžnega kljubovanja svoje boljše polovice. Ni prenesel, čeprav je bil član močnejšega spola, pa je bil slabič, da nas je lahko vse moške ob njegovem zgledu sram.

In zdaj pomislite: Takemu izvržku moškega sveta daje zgodbica še nagrado za njegovo grdobijo. Pusti ga živeti na obali tolmunu, dočim mora uboga žena umreti pred njegovimi in našimi očmi. Prav nobene kazni mu zgodba ne prisodi — vsaj jaz nisem nič takega slišal ali bral. Še pokesa se ne, še čednega pogreba ne poskrbi ženi, mirno jo pusti, da njeno truplo že najmanj sto let gnije na dnu nesrečnega tolmunu.

In to naj bo zgodba, ki naj jo spodoben človek pripoveduje spodobnim ljudem še dandanes? Tako krivično zgodbo za sodobno ženo in njeno enakopravnost?

Predlagam, da se odslej zgodba nadaljuje in konča takole:

Ko je mož videl, da žena še iz vode z dvema prstoma kaže, kako je postrizeno, ne pa pokošeno, ga je zapustil še zadnji košček pameti. Pograbil je dolgo preklo, ki je slučajno ležala tam ob tolmunu, planil je na breg tik ob tolmunu, se stegnil nad prepad in udaril s preklo ženo po prstih. To se pravi, mislil je tako napraviti, pa je pozabil paziti na svoj korak — preveč se je nagnil naprej, spodrsnilo mu je in je tudi sam štrbunknil za ženo v tolmun. . . .

Plavati ni znal — ali pa je znal, pa se ni mogel izkobacati na breg — vsekako: Moral je rad ali nerad deliti usodo svoje žene. In ta usoda je bila taka, da je oba z veliko ljubeznijo objela nemila smrt. Moža je p o k o s i l a z znano koso, ki jo vedno nosi s seboj. Ženi je pa p r e s t r i g l a nit življenja, kar ji gre prav tako dobro od rok, kot sukanje kose. Tako sta oba dobila, kar sta iskala.

Krivica stoletne zgodbe je popravljena in naj tako ostane na vse večne amen!

x x x

PRIPIS UREDNIŠTVA. — Ker smo ravno v predpustu, MISLI zares prav rade objavljajo to "POSLANO". Spis, kakoršen je, ni povsem brez soli. Rad bi bil tudi duhovit, pa to je že dosti težje vprašanje. Končno se želi prikupiti ženskemu — to je pa že kar usodno vprašanje.

Če namreč stvar temeljito do konca premislimo, ali bomo mogli reči, da je spis ženskam v čast? Marsikdo bo rekel, da je. Ne mislimo ugovarjati. Dostavimo samo to: Veliko bolj bi bil spis ženskam v čast, če bi ga nam poslala v natis ženska — recimo Marija N. iz Melbourne . . . Da pa je bil moški tisti, ki je prvi zasledil v zgodbi krivico, ki se že nad sto let dela ženskam — in da je prav moški imel toliko poguma, da je svoje odkritje dal v javnost — kaj pravite? Ali ni to dokaz, da ženske še zmerom niso zrele za enakopravnost in še manj za enakobrihtnost z moškimi?

In tako se človek boji, da je "POSLANO" samo sebi izbilo dno . . . kaj pravite?

MOHORJEVKE SO PRIŠLE !

ZELO LEPE !

Več o njih str. 30

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi, moramo Kristusa kar najbolje poznati!

KRVOTOČNA ŽENA OZDRAVLJENA

Ko se je Jezus v čolnu prepeljal na drugo stran, se je zbrala okoli njega velika množica, zakaj vsi so ga pričakovali. Ostal je kraj morja. Tedaj pride eden izmed načelnikov shodnice, po imenu Jair; ko ga ugleda, mu pade k nogam in ga zelo prosi: "Moja hčerka umira; pridi in položi roke nanjo, da ozdravi in bo živela". Imel je namreč edino hčerko pri kakih dvanajstih letih in ta je umirala.

Tedaj je Jezus vstal in šel z njim in učenci so ga spremljali. Spremljalo ga je mnogo ljudstva in so ga stiskali. In neka žena, ki je že dvanajst let imela krvotok in je veliko pretrpela od mnogih zdravnikov ter potrošila vse svoje imetje, pa ji ni nič pomagalo, ampak se ji je še poslabšalo. Je slišala o Jezusu, se mu v gneči od zadaj približala in se dotaknila njegove obleke. "Ako se dotaknem tudi le njegove obleke", si je namreč mis-

SPET V KAFARNAUMU

V božični številki smo brali, kako so prebivalci Garaške dežele prosili Jezusa, naj odide iz njihovih krajev. Res je mirno stopil v čoln in se odpeljal proti Kafarnaumu. Takorekoč domov, ker to mesto si je bil izbral za svoj dom. Seveda le začasno. Nasprotno z Garažani so ga Kafarnaumčani z velikim veseljem sprejeli. Podoba je, da so komaj čakali njegovega povratka. Pa se jim je tudi "izplučalo", bi rekli po človeško. Kar trije veliki čudeži so se zgodili hitro drug za drugim in množicam noben ni ostal prikrit.

Čudeže je sprožil načelnik shodnice ali sinagoge z imenom Jair. Skrb za umirajočo hčerko ga je prignala k Jezusu. Vsi trije prvi evangelisti: Matej, Marko in Luka, poročajo o njem. Prav tako o krvotočni ženi, ki je hotela čisto na skrivnem priti do čudeža, Jezus jo je pa pred vsemi pozval, naj se pokaže. Bolnica je trepetala, ker je bila po Mojzesovi postavi "nečista" in bi se morala ogibati jav-

lila, "bom ozdravela". In pri priči ji je usahnil vir krvi in je začutila na životu, da je bolezen ozdravljena.

Jezus je sam pri sebi spoznal, da je šla iz nje ga moč, se obrnil k množici in rekel: "Kdo se je dotaknil moje obleke?" Učenci so mu rekli: "Vidiš množico, ki te stiska od vseh strani, pa praviš: Kdo se me je dotaknil?" Jezus pa se je oziral okoli sebe, da bi ugledal njo, ki je to storila.

Žena pa, ki se je zavedala, kaj se ji je zgodilo in da ni ostala neopažena, je drhteč pristopila in padla predenj ter priznala vpricho vsega ljudstva, zakaj se ga je dotaknila in kako je v hipu ozdravela. On ji je pa rekel: "Hči, tvoja vera te je ozdravila. Pojdi v miru!"

JAIROVA HČI OBUJENA K ŽIVLJENJU

Se je govoril, ko pride nekdo z doma načelnikovega in mu naznani: "Tvoja hči je umrla, ne nadleguj več učenika." Ko je Jezus to slišal, mu je rekel: "Ne boj se, samo veruj in bo rešena!"

Šel je v hišo in ni pustil nikomur drugemu, da bi z njim vstopil, kakor Petru, Janezu in Jakobu, dekličinemu očetu in njeni materi. Vsi so jokali in žalovali za njo. On pa je rekel: "Kaj se razburjate in jokate? Deklica ni umrla, ampak spi". In posmechovali so se mu. On pa vse odslovi, vzame s seboj očeta in mater deklice in te, ki so bili z njim, in gre tja, kjer je deklica ležala.

Prime deklico za roko in ji veli: "Talita kum!" — kar pomeni: "Deklica, rečem ti, vstani!" In deklica je tako vstala in hodila, imela je namreč dvanajst let. Obšla jih je silna groza. Njeni starši so ostrmeli. On pa jim je naročil, naj nikomur ne pravijo, kaj se je zgodilo. In velel je, naj ji dajo jesti.

In glas o tem je šel po vsej tisti deželi.

DVA SLEPCA OZDRAVLJENA

Ko je Jezus od ondod odhajal, sta šla za njim dva slepa in vpila: "Usmili se naju, sin Davidov!"

Ko je pa dospel v hišo, sta slepa k njemu stopila in Jezus ju je vprašal: "Ali verujeta, da morem to storiti?"

"Da, Gospod," mu odgovorita.

Tedaj se je dotaknil njunih oči in rekel: "Zgodi se vama po vajini veri!" In odprle so se jima oči.

In Jezus jima je strogo zabičal: "Glejta, da nihče ne zve!"

Toda ko sta odšla, sta ga razglasila po vsej tisti deželi.

Misli, January, 1963

nosti, kakor so se morali goburci. Zato se je bala javno prositi za ozdravljenje. Jezus ni hotel na zunanaj nič vedeti za njeno prisotnost, toliko ljubeznlive obzirnosti je imel do nje. Ko je pa bila že ozdravljena in je ni imel nihče več pravice pognati proč, jo je pokazal ljstvu.

Jezus pravi, da je čutil, kako je šla iz njega "moč". To je pač moč njegove božje narave, ki premore vse. S to močjo je delal čudeže. Kristus kot človek bi tega ne mogel, združen z božjo naravo je zmogel največje čudeže. Da je čutil "moč" iti iz sebe, to je povedal po človeško. Poiskal je izraz, ki je bil poslušalecem dostopen in so si ga mogli vsaj deloma raztolmačiti. Vsekako so razumeli, da ve tudi za skrivne reči in mu nihče ne more kaj prikriti.

ŠE V KAFARNAUMU

Krvotočna žena je svoj čudež takorekoč "ukradla", kar nimogrede ga je dosegla. Trenutni položaj je bil pa tak, da je bila pozornost vseh obrnjena v Jairovo hišo in njegovo na smrt bolno hčerko. Sicer izvemo, da je bila že mrtva, ko je oče prosil za njeno ozdravljenje. Pri Mateju beremo, da ni prosil za ozdravljenje, ampak za oživiljenje. Tako-le pravi Jair pri Mateju: "Moja hči je pravkar umrla. Toda pridi, položi roko nanjo in bo živela." Pač si lahko mislmo, da je najprej prosil za rešitev umirajoče hčerke, ko je pa zvedel, da je medtem umrla, je prosil za oživiljenje mrtve. Pokazal je torej veliko vero v Jezusa, ki more ne samo ozdravljati, ampak tudi mrtve k življenju obujati.

Vsi prebivalci Kafarnauma pa očitno niso imeli take vere, čeprav so Jezusa radi videli spet v svoji sredi. Ko je namignil, da bo deklica vstala, so se mu smejali. Toda ni bilo treba dolgo čakati, da jih je obšla — groza . . . Pač čisto "človeški" ljudje — padajo iz skrajnosti v skrajnost.

TUDI ZDAJ ŠE V KAFARNAUMU

Dočim, kot rečeno, o prejšnjih dveh čudežih poročajo vsi trije evangelisti (sinoptiki), pa zgodbo o teh dveh slepcih najdemo samo pri Mateju. Pač pa pozneje vsi trije poročajo o drugem slepcu — Matej ima tudi tam dva — ki ga je Jezus ozdravil pri mestu Jeriho. Razlagalci ugibajo, zakaj ozdravljenje slepcev na tem mestu navaja samo Matej. Sicer ni nič važno, vendar omenimo, kako sodijo nekateri. Pravijo namreč, da se je verjetno ta čudež zgodil prav v Matejevi hiši v Kafarnaumu. Večinoma je imel Jezus svoj dom v Kafarnaumu pri Petru, pa je kaj lahko včasih stopil tudi v Matejevo hišo, tako v tem primeru, in sta za njim stopila tudi slepca. Matej je bil neposredna priča tega dogodka in si ni mogel kaj, da bi ga ne zapisal.

Izpod

Triglava

TURJAŠKI GRAD obnavljajo na pobudo Zavoda za varstvo spomenikov. K stroškom prispeva občina Vič-Rudnik. Grad je pretrpel hude poškodbe pred dobrimi 20 leti, ko so ga po padcu fašistične Italije partizani s pomočjo laških topničarjev zažgali in iz njega pregnali protikomunistične borce. Zdaj mislijo v obnovljenem gradu napraviti gostišče in muzej.

O PRAGOZDIH V SLOVENIJI nekdanj nismo govorili, pač menda ranje vedeli nismo. Današnja Slovenija jih ima registriranih na svojem ozemlju baje sedem. Največ jih je na Dolenjskem med Kolpo in Krko od Kočevja tja do Gorjancev. Imajo ga tudi na Pohorju in na Donački gori pri Rogatcu. V tem pragozdu so ogromna bukova drevesa. Za te gozdove se poleg gozdarskih ustanov zanima tudi Zavod za varstvo spomenikov. Vsi ti pragozdi so pod postavno zaščito.

V VESELOVI ULICI v Ljubljani so pri razkopavanju našli na novo odkritje iz rimskih časov. Odkopali so zidove stanovanjske zgradbe nekega starorimskega odličnjaka. Med razvalinami so našli tudi drobce rimske keramike, mozaika in lepo zbirko bronastega denarja. To so torej nadaljnji ostanki nekdanje Emone.

V LAŠKEM ob Savinji imajo eno največjih pivovaren, ki razvaja odlično pivo, največ v steklenicah, po vsej Sloveniji, pa tudi na Hrvaško in zdaj že tudi na tržaško stran. V vročih mesecih popijejo do 2 milijona litrov je izvrstne pijače.

ZA OBNOVO SKOPJA mora poleg drugih republik prispevati tudi Slovenija in sicer največ z ljudskimi posojili. Poziv pravi, naj bi vsakdo po najboljših močeh podpisal neko vsoto prostovoljno. Nekateri pa tudi naravnost prisilijo, če se predolgo obotavljajo in izmikajo. Že pred meseci je Slovenija skupno podpisala nekaj nad pet milijard dinarjev posojila za obnovo Sokpja.

NA BREZJAH PRI MARIJI POMAGAJ so v oktobru minulega leta obhajali stoletnico, odkar so Brezje postale osrednje slovensko romarsko svetišče. Povod k temu so dala tri čudežna ozdravljenja pred milostno podobo, ki so se izvršila v mesecih: september, oktober in november leta 1863. Vsa tri ozdravljenja so do podrobnosti popisana v dokumentih in glas o njih je obrnil oči vernih na Brezje. Vse tri ozdravljenke so bile doma z Breznice na Gorenjskem. Najbolj znan je gotovo primer Marije Tavčarjeve, ki je po nenadnem ozdravljenju živela še dolga desetletja in je umrla v starost 85 let šele leta 1931. Proslava stoletnice je bila na rožnicensko nedeljo ob zelo številni udeležbi od blizu in daleč.

KNJIG Z NABOŽNO VSEBINO smejo v današnji Sloveniji zelo malo natisniti v pravem tisku. Pomagati si morajo s ciklostili in zasebno vezavo. Videti je, da tega oblast ne zabranjuje, seveda pa ni mogoče takih knjig izdajati z visoki nakladi. Zato hitro poidejo. Slovenci si precej pomagajo s hrvaškimi knjigami te vrste, ki jih v Zagrebu in drugod spravljajo na trg v dosti lepem številu. Izšla pa je v Ljubljani v pravem tisku in lepo vezana znanstvena knjiga dr. Stanka Cajnkarija: **MISLI O SVETOPISEMSKIH KNJIGAH**. Natisnili so jo samo v 2000 izvodih, pa vsaj to jim je oblast dovolila. Ker je gotovo že pošla, se bodo pač potegovali za dovoljenje, da jo kmalu ponatisnejo. Ker je avtor "dobro zapisan" pri vladi, se bo dovoljenje verjetno dobilo.

URBANISTIČNI NAČRTI za obnovo Ljubljane so mnogoštevilni in na široko razpredeni. Zadnje čase se je mnogo razpravljalo o delu mesta med hotelom Union in Ljubljano. V tem predelu stojita cerkev Marijinega Oznanjenja ter frančiškanski samostan. Kako ta predel mesta preurediti? Nič manj kot 26 arhitektov je predložilo mestni upravi načrte po lastni zamisli. Cerkev so vsi pustili, glede samostana se pa razhajajo. Kakih 15 teh načrtov je "izbrisalo" celotno samostansko poslopje, tudi najstarejši del, ki teče tik od cerkve proti pošti. Drugi so pa ta del pustili nedotaknjen, črtali pa vrt za samostanom in poslopja okoli njega, tudi knjižnico, ki ima kakih 50.000 knjig na varnem. Načrt, ki je dobil prvo nagrado, spada v to vrsto. Če ga bodo tudi osvojili za izvedbo takšen kot je, še ni končno dognano. Morda bodo še kaj majhnega spremenili. Vse pa kaže, da bo ta del mesta imel v bodočnosti precej drugačno podobo. Kako bodo utesnili prostore župnije in samostana, zlasti pa, kaj bo s knjižnico, je velika uganka.

ŠKOF DR. JOŽE POGAČNIK se je vrnil s koncila v Rimu še vedno kot zgolj "administrator". Pričakovati je bilo, da bo že vendar imenovan za nadškofa in bo postal postavni naslednik nadškofa Vovka. Ni znano, kaj zavlačuje njegovo imenovanje, če je sploh v načrtu.

GLAS KONCILA se imenuje list, ki izhaja v Zagrebu, pa ga zelo berejo tudi v Sloveniji in drugod po Jugoslaviji. Celo pravoslavni jako radi segajo po njem. Bavi se samo s poročanjem o poteku vesoljnega zbora v Rimu. Nekje je bilo brati, da je jako dober list in pišejo vanj samo strokovnjaki v koncilskih zadevah.

"UMRETI NOČEJO"

BOŽIČNA OKROŽNICA P. TOMAŽIČA

Dragi prijatelji in dobrotniki!

Moja prva beseda je danes srčno voščilo za božične praznike in novo leto. Skrivnostno božično veselje in nebeški blagoslov naj obiše vse naše rojake, posebno pa še tiste, ki nam s svojimi prispevki omogočajo graditev slovenskega visokošolskega doma "Korotan" na Dunaju.

Druga današnja beseda je iskrena zahvala za pomoč, ki nam ste jo nudili v teku tega leta. **Odplačali smo že prvi obrok posojila za zemljišče in krili vse stroške, ki so zvezani z zahtevami različnih uradov za odobritev načrtov in z ispraznitvijo stare hiše, ki jo bo treba podreti.** Polovico vseh teh izdatkov so krili prispevki naših dobrotnikov. Zato se z ginjenostjo zahvaljujemo vsem tistim, ki so pošiljali mesečno 20, 50 ali več šilingov. Enako dobrodošli pa so tudi manjši prispevki, posebno če so redni. Pri gradnji je vsak kamen potreben, naj si bo velik ali majhen.

Z zaupanjem stopamo v novo leto, namreč z zaupanjem, da nas naši dobrotniki ne bodo zapustili, da bodo še naprej podpirali s svojimi darovi naše nesebično prizadevanje in delo.

Lahko rečemo, da smo v teku tega leta dosti dosegli. Edina težava je še pridobitev potrebnega posojila za gradnjo, a upamo, da bomo tudi to zadevo uspešno rešili.

Dovolite mi, da Vam priložim položnice za prihodnje mesece, in sprejmite najlepše pozdrave.

Ivan Tomažič, l.r.

rektor visokošolskega doma
Wien 8., Bennogasse 21

Gornja okrožnica, razmnožena na ročni stroj, je gotovo šla v največjem številu na razne naslove v Avstriji in sploh v Evropi. Njen prihod v Avs-

Misli, January, 1963

tralijsko pa dokazuje, da je obredla tudi precej drugega sveta. "Položnice" pa pismo prejeli, pač pa posebno zahvalno pismo, ki se glasi:

Dunaj, 14.12.1963

Dragi gospod pater!

Danes, ko Vam pošiljam najlepša božična voščila, se Vam hočem tudi iskreno zahvaliti v lastnem imenu in v imenu vseh naših študentov za prispevke, ki ste jih poslali Mohorjevi družbi za slovenski visokošolski dom.

Nas veseli, da, čeprav tako daleč, ne pozabite na potrebe naših koroških rojakov. Saj gre za naše skupne narodne in verske interese. Na Koroškem imamo zdaj mladino, ki je polna idealov. Žal bi bilo, če ji ne bi pomagali.

Preko Vas se zahvaljujemo tudi **vsem rojakom v Avstraliji**, ki so kaj prispevali. Z veliko hvaležnostjo pozdraljamo vse, in še posebno Vas, in želimo vsem vesele božične praznike in blagoslovljeno novo leto.

Vdani

Ivan Tomažič

NADALJNI USPEH NAŠE NABIRKE

£ 5: Jože Ficko, £ 4: Franc Vrtelj, £ 3: Janez Klinar in Tone Žitnik; £ 2: Tone Špiclin in Jožef Plesničar;

£ 1: Neimen., Martina Skruba, Franc Danev, Stane Kocjančič, Marija Špiclin, Jože Marinč, Polde Slokar, Roman Perko.

Prelepa hvala vsem. S to objavo je za £1-13-0 **presežen tretji stotak, ki bo odposlan sredi meseca januarja.**

Ali imamo pogum začeti še četrtega? **Poskusimo!** Za dobro stvar gre — **odpri srce, odpri roke . . .**

HUDOURNIKOV LISKO

Fr. Sal. Finžgar

Ilustriral Evgen Brajdot

GOSPOD KALIŠNIK, S PRIIMKOM HUDOURNIK, kakor so ga krstili šaljivi kmečki ljudje, je sedel pri pisalni mizi.

Na njej ni bilo nobenega nerešenega spisa več. Vse je bilo izvršeno; pero lepo obrisano, na mizi ne sapice prahu. Le žepna ura je tiho škrabljala. Položil jo je predse in čakal, da kazalec preroma še zadnjih petnajst minut — tedaj se prične uradnika Kališnika dopust. Kakor se je nepopisno leno obotavljal kazalec, da je gospod Hudournik nekajkrat nastavljal uho, če ni ura obstala, je nazadnje vendarle prilezel do XII. Hudournik je naglo vtaknil uro v žep, vstal in pogledal še enkrat po pisalni mizi. Vse vredu.

“Zbogom, zatohla soba!”

Hudournik je po stopnicah kar tekkel in mimogrede skočil v uradniško menzo obedovat. O, kako so bile strežnice počasne! Trkal je na prazen krožnik, godrnjal in priganjal. “Tako, tako, gospod Kališnik”, je pokorno pritrjevala strežnica, ki je pa kljub temu ni bilo pričakati iz kuhinje. Hudournik je trkljal nervozno z ного po podu, premikal pribor, mečkal prticek, spet zvonil z nožem na krožniku.

“Pol ure vas moram čakati, to je že od sile!” je oštel strežnico, ko mu je vtila juhe na krožnik.

“Ne, ne, gospod Kališnik, samo eno minuto, samo eno minuto, prosim!” Uradnik jo je pogledal izpod čela, nekaj zamrmral in hitro zajel. Opekel se je v jezik.

“Če to ni sama zelena zavist, pa nič nočem. Vso zimo sem srebal mrzlo čobodro in sedaj čb tej vročini in ob taki zadregi mi nalije vrele juhe! In že deset dni sem ji pripovedoval, da danes odidem na dopust. Zavist, blede ženska zavist!”

Gospod Hudournik je použil komaj polovico obeda, Ni več strpel. Pol pečenke si je zavil v papir, jo naglo zmašil v žep in šel.

Doma je zmetal uradniško obleko s sebe, se nakomotal za hribe in trdno stal sredi sobe v čvrstih kvedrovcih.

“Ne po podu v teh nakovanih barkah!” ga je svarila strežnica Urša. “Poglejte, vsak žebelj, kamor stopite, se pozna, pa sem toliko drgnila, da mi je sapa pohajala”.

“Tiho, Urša! Sedaj gremo in če se vse deščice razkoljejo pod kvedrovci.”

Zavihtel je nabit nahrbtnik na pleča, segel po palici in mimogrede še naročal:

“Skrbno zaklepajte, zračite in z Bogom, Urša!”

Odkrevsal je po hodniku, Urša je gledala za njim: “Burja! Odkar si je stesal tisto bajto gori nekje pod Triglavom, ali vedi si ga Bog kje, misli, da je graščak, tako netečen je.”

Gospod Hudournik jo je kresal po trdem tlaku in prišel več kot pol ure prezgodaj na kolodvor. “Nič ne de,” si je mislil, “dopust je le dopust. In moja kočica je moja, moj domék, čeprav ga je samo za bobék”.

Da bi nestrpen laže dočakal odhod vlaka, si je privoščil skodelico črne kave.

Hudournikova kupčija

Ko je vlak vozil po sredi ljubljanskega polja, je Hudournik ves zamaknjen gledal skozi okno. “Lej, ječmen žanjejo. In kako se ziblje klasje pšenice! Se že zlati. Seveda, že štirinajst dni nisem bil zunaj Ljubljane. Tudi popoldne sem prečepel v pisarni, da sem do zadrje pičice vse postoril. Naj le pride nadzornik in pogleda mojo mizo. Če ima količkaj pravične sodbe pod svojo široko plešo, me mora priporočiti za napredovanje.”

Še je preudarjal, kako usmiljenja vreden je takle uradnik, ko je vlak že obstal v št. Vidu. Vstopila je suhljata ženska; vodila je na vrvici dva mlada kužka in sedla prav njemu nasproti. Hudournik ni nič rekel, nejevoljen se je pa vprašal, ali ni morda zašel v živinski voz, ko ti ženska pripelje kar cel trop psov s seboj.

Vlak je komaj potegnil in že je eden izmed psičkov začel sumljivo vohljati Hudournikov nahrbtnik in se kar ni mogel odtrgati od tiste malhe pri nahrbtniku, kjer je tičal kos opoldanske pečenke.

“Zgubi se, mrcina!” ga je Hudournik oštel in dvignil težki nahrbtnik s klopi na polico.

“Nič se ne bojte, gospod Kališnik. Pes je pravi amerikanec. Ima nos, da bi čez morje zavohal pečenko. In razumen! Ko bi hodil v šolo, bi bil vsem otrokom kos.”

Hudournik je gledal žensko in si ni mogel kaj, da bi je ne vprašal: “Odkod me pa poznate?”

“Verjamem, da ste me zgrešili. Vi ste gospod, uradnik, in godi se vam Jaz pa sem izgarana reva. Ali ste pozabili, da sva skupaj v šolo hodila? Tista Minca Krevsova sem, ki sva za podobice baran-

tala. Jaz sem vam dala svetega Martina na konju, vi pa meni žalostno Mater božjo. Še sedaj jo imam. Ali ni to kar pomenilo: vi ste gospod na konju, jaz pa revna mati, polna trpljenja."

Hudournik ji je bistro gledal v oči. Kar na smeh mu je šlo ob ženskem klepetu. Ponudil ji je roko: "Sedaj se vas pa res spominjam. Zelo ste se spremenila, Minca. Samo oči so še kakor nek-daj."

"Ali ste še kar samski?" ga je hitro vprašala Minca.

"Kar sam se potikam skozi življenje."

"Prav imate. Jaz sem se prehitro omožila in se v križe položila. Neumna sem bila, kakšna pa."

Minca si je s predpasnikom obrisala mokre oči, kakor da bi si hotela utrniti solzo.

"In sedaj se peljete na dopust, na Gorenjsko; seveda na Bled, jelite?"

"Maram za Bled. Tam je preimenitno zame. V gore grem; tam sem si stesal skromno bajtico."

"Takoooo? je zategnila Minca in se čudila. Toda v hipu se ji je utrnila koristna misel: "Slišite, gospod Kališnik, odkupite mi tegale psička. Veste, se bavim s pasjerejo, da ujamem kakega petaka za priboljšek. Seveda so moji psički samo čiste, plemenite pasme. Glejte ga, to je Lisko, pravi amerikanec. Kako vas gleda. Le pogledite mu v oči. Rjave so prave. Sama vdanost in zvestoba je v njih."

Lisko je naslonil glavo Hudourniku na koleno,

pa z enim očesom meril naravnost na nahrbtnik, tja, kjer je bila pečenka. Hudournik ga je pobozal po glavi: "Prijazen kuže, zares."

"Kaj prijazen! Imeniten, vam pravim. Bistroumen kar se da. Glejte, dvakrat sem mu pokazala in že zna. — Lisko, prosil!"

Kužek se je vzel na zadnje noge, prednje tačice povetil in čakal na revni dar. Minca mu je vrgla skorjico, hop, Lisko jo je ujel in s slastjo pohrustal.

"Ali ste videli? To je glavica! Dvakrat, samo dvakrat sem mu pokazala in že zna."

Hudournik ga je spet pogladil po šekastem hrbtu in ga hvalil: "Priden, priden. Pa lačen si, revček, ko si tako pretrganega života."

"Kaj lačen! Ješč je in prav nič lišpav. S psom je, kakor z otrokom. Če ga prebašete, vam postane izbirčnež in kočljivec. Z eno besedo: pod milim Bogom za nič. Lisko je že kar prave reje", je hitela Minca slaviti in hvaliti psa le v dalj. "Kar ste videli, to ni nič. Ko boste na dopustu, ga lahko naučite, da vas bodo vsi Ljubljanci zavidali zanj. Skakal vam bo čez palico, hodil po dveh, na kilometer daleč bo že začutil, ako se bo kdo bližal vaši kočici; nihče si ne bo upal čez prag, ako ne boste dovolili. Ponoči boste lahko spali pri odprtih vratih, tak čuvaj vam bo Lisko."

Lisko je spet slonel Hudourniku na kolenu. Počasi je dobil dovolj poguma, da je gospoda Kališnika z nogo popraskal po roki.

"Vidite, kako prosi", je razlagala Minca.

Hudournik je opazil, kako Lisko milo gleda v nahrbtnik. Zato se je kar dvignil, potegnil nahrbtnik s police, segel po pečenko in odrezal lep košček.

"Lisko, prosil!" mu je podržal pečenko kvišku.

Lisko pa na zadnje noge. Kar poskakoval je, uhlji so mu stopili pokonci in z gobčkom je prežal na košček.

"Hoop!" je zaklical gospod Kališnik in izpustil grižljaj. Lisko je ščapnil, stisnil in pogoltnil.

"No, vidite", je povzdigovala Minca psička. "Kupite ga, ne bo vam žal."

Hudournik je bil premamljen, da je vprašal: "Koliko bi zahtevali zanj?"

"Vsakemu drugemu je naprodaj za najmanj tri stotačke, vam pa, ker sva sošolca in sva si podobice menjavala, za polovico manj."

"Tudi polovica je visoka cena," se je obotavljajal gospod.

(Konec str. 22)

Z Vseh Vetrov

TUDI NA FINSKEM je mogoče najti Slovenca, tako dokazuje "Božični pozdrav", ki ga je neki A.M. poslal od tam v Argentino. Piše, da je begunec izpod komunizma in je srečen kjerkoli, samo da je v svobodi. Fince hvali kot dobre in poštene ljudi, prijazne tudi to tužcev. Finska meji na Sovjetijo in ima lastno komunistično stranko, toda ta šteje le malo pristašev. Finci predobro poznajo komunizem, da bi se zanj zavzemali. Budno pazijo na svoje demokratične ustanove. Dežela sega do najbolj severnih krajev v Evropi in njeno bogatstvo je zlasti v nepreglednih smrekovih gozdovih, ki dajejo les iza izdelavno papirja.

PISATELJ KAREL MAUSER je napisal "Slovensko pismo za Božič" na naslov Svobodne Slovenije v Argentini. V pismu beremo med drugim: "Nisi na svetu sam. Svet je velik in na njem je veliko lepega in veliko bridkega. Pomisli, ko jemlješ od obojega. Ne zajemaj lepo z veliko žlico in bridko z malo. Poleg tebe jih je mnogo, ki jim ostaja samo bridko, ker so lepo vzeli tisti, ki vidijo samo sebe. Vsak je naš brat in vsak ima pravico tudi do lepega. Če se je Bog rodil za nas, ali bi se mi ne mogli za svojega brata? Naj bi mi svoje življenje usmerjali tako, da bi z obojim — lepim in bridkim — ne ohranjali življenja le sebi, ampak tudi bratom, ki jih sicer ne poznamo, pa bi jim morali biti varuhi."

DVE SLOVENSKI NOVI MAŠI sta bili dne 15. dec. 1963 v Argentini. Oba novomašnika sta izšla iz znanega Rožmanovega zavoda v Buenos Airesu. Novomašnik Lovro Tomažin je zapel prvo

Glorijo v starosti 33 let. Doma je bil iz Krke na Dolenjskem in po prihodu v Argentino je moral več let delati v tovarni. Drugi novomašnik je Primož Langus, Ljubljčan, ki ima že enega brata duhovnika, eden se pa na ta stan pripravlja. Premisleka vredno je, da oba novomašnika izhajata iz družin — z 10 otroki!

O BRATIH HRVATIH v Sydneyu in drugod po N.S.W. je pisal sydneyski THE CATHOLIC WEEKLY, da imajo v načrtu veliko versko in narodno središče s cerkvijo, šolo in otroškim zavetiščem, kar bo vse skupaj stalo 500,000 funtov. Kupili so si v kraju Tumbi Umbi, kakih 8 milj od Gosforda proti morju zemljišče 22 akrov in zdaj že začenjajo z delom. Bodoča cerkev bo imela prostora za 2,000 ljudi, tako beremo. Omenjeni tednik je prinesel tudi sliko cerkve, ki bo imela zunanjo obliko ogromne zvezde. Za oskrbovanje šole in zavetišča bodo dobili sestre iz Evrope in morda tudi iz Amerike. Štiri so že prišle in se za enkrat ustanovile v Melbournu, kjer Hrvati že imajo svojo cerkev. V njej opravljajo nedeljsko službo božjo tudi Slovenci. Ustanova v Tumbi Umbi bo posvečena spominu kardinala Alojzija Stepinca. Zanimivo je to: Kraj, kjer se snuje to veliko podjetje, je p. Rok Romac, hrvatski frančiškan, našel, ko je bil na obisku pri našem splošno znanem Slovincu Ivanu Šepetavcu starejšem. Zdaj ima farmo tam na skrbi njegov sin Ivica. Oba Šepetavca pravita, da smo Slovenci prepočasni, zato so nas pač Hrvatje prehiteli. Mi se pa čudimo, da se Hrvatom ne zvrsti v glavi, ko slišijo in berejo: 500,000 funtov . . .

LISKO . . .

"Slišite, tak pes, amerikske pasme in za to ceno predrag? Da bi ga videl pravi pesjak, tisočak bi ponudil zanj."

"Že, že. Toda tak ima več tisočakov kot jaz petakov."

"No, no, nisem vam štela denarja. Toda to ni nobena cena, to je za vbogajme, ne za kupčijo. Saj sem že povedala: ker sva sošoleca in kar je res je res, za svoji punčki moram kupiti kontenine. Sta vsi razcapani. Gospod, kar dajte; postaja se bliža moram ven."

Lisko se je tiščal Hudournika, Minca je prigajala: "Saj sem rekla, da bo to kakor vbogajme. Dajte no."

Gospod Kališnik je res segel po denar. Vlak se je začel vstavljati in Minca je pobožala Liska: "Le priden bodi, dobrega gospoda si dobil. Zbogom, gospod, Bog daj srečo!"

Lisko se še zmenil ni za svojo pasjo rednico. Poskočil je na klop in tako dolgo praskal po Kališnikovem žepu, da mu je pokrmil vso pečenko. Nato se je zvil v klopčič in zaspal kar na klopi.

V svojem pasjem življenju je prvič tako imenitno obedoval.

(Prih. naprejš)

Misli, January, 1963

NESREČ IN NEZGOD današnja znanost še ne zna odpraviti, tako je med božičnimi prazniki potožil THE SYDNEY MORNING HERALD. Seveda bi mi to vedeli tudi brez njega. Res smo lahko vsak dan slišali in brali od blizu in daleč: smrti na javnih cestah, v kopališčih, v snegu in mrazu, na visokem morju, pod padlimi letali . . . Vsa ta in taka poročila so ganila naša srca, vendar smo veseli, da med ponesrečenci nismo slišali slovenskih imen. Tudi sicer nismo zvedeli za nikogar. Zelo dobro se bomo počutili, če bo pri tem ostalo skozi vse leto. Bog daj!

VRHOVI SVETOVNE POLITIKE vsi po vrsti izjavljajo, da mora ves svet gladko pozabiti na kako vojno in lepo v miru živeti. Nekaj podobnega je izrekel celo kitajski kumunistični "boss" Chou-En-Lai, ki je obiskoval razne afriške države in jim na srce polagal, naj ne zaupajo Zapadu. Hruščev je razposlal državam predlog, naj sprejmejo za vso bodočnost načelo, da se nasprotja med državami ne smejo izravnovati z orožjem v roki. Kaj hočete

več? Naj bodo vse te lepe reči iskrene ali ne, "majhnih" vojsk si razne države ne dajo vzeti. Indonezija se zelo nevarno izpostavlja napram Maleziji, Grki in Turki so se kar zares spoprijeli na Cipru, Vietnam se s težavo otresa komunistov s severa. In še kaj takega bo kje, če še ni. Ali samo iz skrbi, da bi se ne odvadili "vojne umetnosti"?

CHOU-EN-LAI po poročilih med Afričani ni imel preveč sreče. Afrika je pač vroča, Afričani pa znajo biti tudi mrzli. Saj jim ni prehudo neprijetno, če se kdo od "velikih" zanje zanima, predaleč pa to zanimanje ne sme iti. Sami želijo postati "veliki" v sredi med Vzhodom in Zahodom. Tudi niso do dna prepričani, da se po kitajski komunistični veličini ne bo zglasila pri njih kakšna sovjetska. Bi bilo nekoliko nerodno. Bolje je pa Chou-En-Lai opravil v Albaniji. V Tirani je spregovoril mogočno besedo: Kdor misli Albanijo pograbiti, naj ve, da ga bo rdeča Kina krenila po predolgih prstih. Ni znano, če sta Hruščev in Tito na to kaj bleknila.

Z gledanjem takih slik se urednik MISLI hladi.
Kako pa "vi družji"?

VEČERNI SPEV

Marija Brenčič

V sinjem mraku vas počiva,
spi dolina.
Za vasjo sanjavo poje
violina.

Pred samotno kočjo tiho
starec svira —
med vrhovi nizkih gričev
spev zamira.

Okrog kočje bori lahko
šepetajo,
vetrčki v vrhovih temnih
se igrajo.

Nosijo glasove mile
vedno više —
in drhtijo strune tiho,
vedno tiše . . .

Lahno starcu lok drsi po
violini —
v srcu se bude mu mladih
dni spomini . . .

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Dragi otroci!

Sedaj imate počitnice. Gotovo ste se vsi pridno učili. Nekateri ste še nagrade dobili. S tem ste tudi starše razveselili. Sedaj pa poslušajte povestico o deklici, ki je hotela posebno lepo nagrado od svojih staršev.

Na šoli, ki jo je Magda obiskovala, so imeli navado, da je vsaka deklica, ki je uspešno izdelala razred, dobila še posebno darilo od staršev. Zato je bilo med deklicami dosti ugibanja, kaj bo katera dobila. Seveda so starši po ovinkih zvedeli, kaj si je katera posebno želela. Tako tudi v Magdini družini ni bila skrivnost, da bi ona rada dobila zapestno uro. Nekega dne jo je starejši brat poklical ter jo okregal "Kaj si neumna, da si želiš tako drago reč! Saj vendar veš, da nimamo denarja, ko pa je bil ata v bolnici." Toda Magda je ostala pri svojem: "Kaj hočeš, da me bo sram pred prijateljicami? Vse bodo dobile kaj lepega. Zato hočem tudi jaz. Ti si samo nevoščljiv!"

Mama je imela lepo verižico, ki jo je podedovala od svoje babice. Zato ji je bila posebno pri srcu. Ko se je bližal konec šole, je mama poklicala Magdo k sebi, ji pokazala verižico ter rekla: "Bi jo hotela imeti za darilo? Tako bo ostala v družini" Magda pa jo je neprijazno zavrnila: "Ni mi mar za to staro šaro. Bi rada, da se mi ves razred smeji?" Mama jo je skušala potolažiti: "Bodi no pametna! To je vendar dragocena stvar". To je bilo Magdi dovolj. "Ne maram je. Uro hočem!"

Teta ga. Lelia v Baragovem domu ima vedno pri rokah, solze samo takrat ne, kadar pestuje domačo zverino.

Mama se je žalostna obrnila, a ni rekla čisto nič. Tako je prišel težko pričakovani dan. O darilu ni nihče več govoril. Magda je bila v šoli pohvaljena in vsi pri hiši so bili veseli. Doma je Magdo čakala lepa svetla ura. Ponosno si jo je dala na roko ter si mislila: "Saj sem si jo zaslužila."

Kmalu je opazila, da se je brat in mlajša sestra Vera izogibata. Tudi je nista nikoli vprašala, koliko je ura. Brata se je nekam bala. Zato se je obrnila k mlajši sestri: "Vse moje prijateljice občudujejo mojo uro, a ti je še pogledaš ne. Kako to? Si tudi ti nevoščljiva?" "Nočem gledati oropane ure", se je odrezala Verica ter ji obrnila hrbet. Magda je bila silno užaljena: "Kako si upaš to reči! Oropana ura! To je vendar moja nagrada oč mame. Le čakaj, ji bom povedala, kaj si rekla." Vera se je obrnila: "Le povej ji, pa še vprašaj jo, kje ima tisto verižico," je rekla in odbežala.

Magda je obstala kot prikovana. Do sedaj se ni nikoli vprašala, kje so starši vzeli denar za uro. Zbežala je v kuhinjo. Mame ni bilo, ata pa je kadil. Vrgla se mu je v naročje ter vprašala: "Kje ste dobili denar za mojo uro? Kje je mamina verižica?"

Oče ji je povedal, da je mama verižico menjala za uro, ker je Magda ni hotela, a mama bi jo rada razveselila. Magda je zbežala z uro k zlatarju. Jokaje ga je prosila, naj jo vzame nazaj in ji vrne verižico. Zlatar se ni mogel odločiti. "Vsako jutro med počitnicami vam pridem čistit trgovino", je silila Magda. Končno se je mož vdul.

Magda je srečna prinesla verižico domov. Tako lepa se ji je zdela. Mame še vedno ni bilo doma. Tiho je položila verižico na mizo. Ata ji je pobozal roko: "Pridna, Magda! Mama bo verižice vesela, ker bo sedaj tvoja. Še bolj pa bo vesela tebe."

Lepe pozdrave vsem in oglasite se kaj v našem Kotičku!

Anica

O SLOMŠKOVI ŠOLI V SYDNEYU

Zaključne izpite ob koncu leta je na obeh šolah delalo 16 otrok. Nekateri so izostali zaradi bolezni, drugi so še premajhni, da bi se podvrgli izpitu. Izpitna snov je bila ista na obeh šolah.

Najboljše so se izkazale deklice: Silva Kariš, Zdenka Klemenc, Edita Logar, Olga Ovičaj in Leonida Ploj. Vsem je dalo Slovensko društvo lepe nagrade.

Dečki so se pa tudi postavili. Zvonko Klemenc je dobil nagrado za najbolj reden obisk šole, Mari Ovičaj za vzornost, Joško Budin za najboljši javen nastop in Slavko Rubiša za najboljšo domačo nalogo. Tudi ti so dobili nagrade.

Miklavž je pa na svojem večeru pokazal, da ima vse otroke enako rad, zato je v imenu društva vse prisotne lepo obdaroval. Bilo jih je nad 50.

Novo šolsko leto se bo pričelo v nekaj tednih — gotovo spet vsi pridite! Upamo, da bo tudi Slomškova šola v Leichhardtu spet oživela. —
Poročevalec.

S P O M I N I

I. Burnik

*Čuješ
ta rezget spominov?*

*Ob povratku
so na prazni ploskvi,
kakor pajčolan na zraku.*

*Spomini
(tvoji in moji)
so bili nekdanj
dejanje in življenje.*

*To, kar je bilo lani
grenko in gorjupno,
bo jutri (v zvesti)
lepa iluzija.*

SLOMŠKA NA OLTAR!

P. Odilo, namestni postulator

Vesela vest iz Rima

ALI BO KDAJ RESNICA, da bomo svojega rajaka Antona Martina Slomška častili na oltarjih? Vsi vemo, da sta poleg drugih dokazov za svetost oltarnega kandidata potrebna tudi dva dokazana čudeža, ki sta se dogodila na njegovo priprošnjo.

Ali je kaj upanja na udeže — po priprošnji Antona Martina?

Prav pred nekaj dnevi sem dobil iz Rima poročilo o tem. Glavni postulator dr. Franc Šegula piše, da je že na pošti do nas popis dveh čudežev ki se pripisujeta posredovanju Slomška. Postavna komisija v Rimu bo seveda še morala izreči končno besedo o tem. Upajmo, da bo ugodna. V prihodnji številki MISLI bom objavil, kar mi pošilja dr. Šegula.

Slomškova mati

Dobre matere vzgajajo svetnike. Tudi za našega Slomška je treba reči: Dala ga nam je njegova mati. O tem priča naš škof sam, ko ob spominu na otroška leta tako prisrčno piše:

“Blagor otrokom, ki bodo imeli na svojo mater tako lepe spomine. Naša mati nam je bila prva

učiteljica v temeljnih verskih resnicah. V zgodbah sv. pisma dobro poučena naša mati je hotela poučiti tudi nas otroke. Pozimi je predla in otroci smo sedeli okrog kolovrata. Cele ure nam je pravila lepe zgodbe iz sv. pisma. O rajcu, ki mu je rekla paradiž, o prvih starših, o egiptovskem Jožefu in njegovih bratih ter izraelskem ljudstvu. Pokazala nam je grešne ljudi in kazni, ki so jih zadele. Otroci smo obljubili, da ne bomo delali greha. Priporočevala nam je o pobožnih ljudeh in njihovem veselju, pa sem že kot otrok sklenil, da bom tudi jaz tako pošteno živel. Najraje smo pa otroci poslušali, ko nam je mati govorila o Jezusu v hlevcu. Veselili smo se s pastirci, občudovali tri Modre, ki so na kamelah prinesli Jezusu darila. Kadar je pa mati pripovedovala, koliko je Jezus trpel in kako je na križu umrl, so se nam otrokom utrinjale solze v mladostnih očeh. Obljubili smo, da ne bomo Jezusa z grehom ponovno križali.”

Darovi za Slomškovo beatifikacijo:

Marija Katič v Melbournu £ 2. Štirje neimenovani v Sydneyu skupaj £ 8.

Prisrčna hvála in še drugim naj bo zadeva iskreno priporočena!

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Službe božje

Nedelja 19. jan. (tretja v mesecu): **Leichhardt** (sv. Jožef) ob 10:30.

Nedelja 26. jan. (četrti v mesecu):

1. **St. Patrick**, Sydney, ob 10:30
2. **Villawood** (Gurney St.) ob 10:15

Nedelja 2. febr. (prva v mesecu): **Blacktown** ob 11:00.

Nedelja 9. febr. (druga v mesecu): **St. Patrick**, Sydney, ob 10:30.

Nedelja 16. febr. (tretja v mesecu — prva postna): **Leichhardt**, sv. Jožef, ob 10:30.

ZAHVALA ZA MINULE PRAZNIKE

Potekli so dosti lepo. Vreme je bilo vseskozi "božično", kot je za Avstralijo normalno v tem času. Prilčno vroče, pa ne ravno prehudo. Udeležba pri naših službah božjih v Sydneyu in okoliških krajih je bila le za silo dobra. Vsi vemo, da bi ob tolikem številu naših ljudi morala biti dosti boljše. Žal, le premnogi se niti o božiču ne zganijo, niti Dete v jaslicah jih ne pritegne. To je tisto, kar nam — vsaj duhovnikom — vsako leto kali božično veselje. Pa zato toliko bolj iskrena zahvala tistim, ki se vedno lepo odzovejo.

MOLITVENA ZVEZA ZA SLOVENSKO DOMOVINO

V MESECU JANUARJU je splošen namen Apostolstva molitve: Da bi vsi v Kristusu krščeni molili za edinost kristjanov in zanjo vztrajno delali.

Slovenska molitvena zveza dostavlja: V spomin na preteklo jubilejno leto sv. Cirila in Metoda bomo v prvem mesecu novega leta molili, da bi se na priprošnje slovanskih apostolov — učiteljev katoliške vere in slovanske kulture — kmalu pravično rešila koroška "jezikovna pravda."

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

Iztok Anatolij Perko, oče Roman, mati Ivanka r. Vrečko, No. Sydney. Botrovala Karl in Marija Vrečko — 10. nov. 1963.

Ida Jamšek, Erskineville, oče Janez, mati Angela r. Lokar — 7. dec. 1963.

Marko Bernard Konda, Petersham, oče Anton, mati Ana r. Redek, botra Jože in Marija Nemančič — 1. dec. 1963.

Branko David Fabjancič, Bankstown, oče Anton, mati Marija r. Gustinčič. Botra Martin in Marija Janžekovič — 8. dec. 1963.

Jožica Mencigar, No. Strathfield, oče Vili, mati Marijana r. Gombas. Botra Ivan in Terezija Vučko — 8. dec. 1963.

Edvard Purič, Annandale, oče Karl, mati Jelica r. Ferfolja. Botra Pavel Ferfolja in Marija Gracija Sancin — 4. jan. 1964.

P o r o k e

Ernest Kovač, doma v kraju Kuzma, Prekmurje, in **Marija Pušpan** iz Raven, Koroško — 11. dec. 1963.

Romeo Iskra iz Podgraj in **Tončka Zoretič** iz Karlovca — 26. dec. 1963.

Adolf Hrastnik od Celja in **Armanda Poberaj** od Gorice — 28. dec. 1963.

Alojzij Šturm iz Serbelj in **Marija Obzetič** iz Hrvatske — 28. dec. 1963.

Herman Šarkan iz Cankove in **Gizela Fenos**, tudi iz Cankove — 28. dec. 1963.

ZELO KRATEK PREDPUST LETOS

Ker bo letošnja velika noč že v marcu — v nedeljo 29. marca — je čas do **pepelnice** kratek. In s pepelnico se začne 40danski postni čas. Koledar kaže, da imajo februarske MISLI iziti šele **po pepelnici**, ki pade na **sredno 12. februarja**, MISLI pa tudi letos izhajajo sredi vsakega meseca, ako Bog da.

Zato že v tej številki opozorilo: Ne pozabimo se zresniti ob nastopu postne dobe, ne prezrimo klica pepelnice: **Spomni se, da si prah . . .**

IZ ROKAVA P. ODILA

PRAVILNA UREDBA V KRISTUSOVI CERKVI sloni na takozvanem prvenstvu s v. Petra. Sledove tega nauka imamo prav od začetka. V katakombah, kamor so se kristjani zatekali že za Neronovih časov, so zanimive slike: Jezus sedi na nebesnem oboku, okrog njega stoje apostoli, pred njim pa apostol Peter, ki sprejema iz Kristusovih rok zvitek, knjigo. Sv. Pavel stoji poleg Petra. Na nekoliko odvitem papirju je napis: GOSPOD DAJE POSTAVO.

— Druga slika: Peter sedi na prestolu, Pavel stoji poleg njega. — Tretja slika: Mož udarja na skalo, iz katere teče voda. Poleg moža je napisano: PETER. — Iz te dobe je tudi bronasta svetilka v obliki ladjice. Pavel stoji na krovu, Peter drži za krmilo. Na jamboru pa je napis: GOSPOD DAJE POSTAVO.

Na ta način je poudarjena Petrova vloga v Cerкви: njegovo prvenstvo v oblasti, ki jo je prejel od Kristusa.

Jezus je hotel, naj bo Cerkev le ena in edina, zato je izbral med apostoli prvaka, predstojnika: PRVENSTVO JE IZROČIL PETRU.

Na prvenstvo je Gospod Petra stopnjema privajal. Ob prvem srečanju mu je spremenil ime: "Ti si Simon, Jonov sin, odslej se boš imenoval Kefa" (Jan. 1,42). Kefa je aramejska beseda in pomeni "skala".

Jezus je ob vsaki prilika dajal Petru prednost: Bival je v Petrovi hiši (Mk. 1,29), učil je iz njegovega čolna (Lk. 5,3), zase in zanj je plačal temeljski davek, (Mt. 17,27), vzela ga je za pričo raznih važnih dogodkov — spremenjenje na gori (Mk. 14,33), zanj je posebej molil, da ne bi opešal v veri in da bi potrdil svoje brate (Lk. 22,31).

Prvenstvo je Kristus obljubil. Pri Cezareji Filipovi je vprašal Jezus apostole, kaj pravijo ljudje in kaj oni sami mislijo o njem. PETER je izjavil v pričo in v imenu vseh "Ti si Kristus, Sin živega Boga". Jezus mu je odgovoril: "Blagor ti, Simon Jonov sin, zakaj meso in kri ti tega nista razodela, temveč moj Oče, ki je v nebesih. Pa tudi jaz ti povem: "Ti si Peter Skala, in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklena vrata je ne bodo premagala. In dal ti bom ključne nebeskega kraljestva. In karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano v nebesih, in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano v nebesih." (Mt. 16, 17. 18). — Te besede so najgloblje in najbolj jedrnat, kar jih je

kdaj bilo izrečenih. Pomenijo pa Petrovo vrhovno oblast v Cerкви, njegovo prvenstvo. Kar je skala stavbi, temeljni kamen: To je Peter Cerкви; kdor ima ključ, ima oblast, je gospodar. Zavezovati in razvezovati pomeni zakonodajno oblast.

Prvenstvo je Kristus Petru resnično podelil:

Ko se je Jezus že v tretje prikazal svojim učencem, je po jedi rekel Simonu Petru: "Simon, sin Jonov, ali me ljubiš, bolj kot ti-le?" Odgovoril mu je: "Da, Gospod, ti veš, da te ljubim". Reče mu: "Pasi moja jagnjeta!" — Zopet vdrugič mu pravi: "Simon, sin Jonov, ali me ljubiš?" Odgovori mu: "Da, Gospod, ti veš, da te ljubim. Reče mu: "Pasi moja jagnjeta!" V tretje mu pravi: "Simon, sin Jonov, ali me ljubiš?" Peter se užalosti, ker ga je vprašal v tretjič in mu pravi: "Gospod, ti vse veš, zato tudi veš, da te ljubim." Reče mu: "Pasi moje ovce!" (Jan. 21,14 . . .)

V sv. pismu se vladarji večkrat imenujejo pastirji; to so tudi apostoli dobro razumeli. Ovce so predstojniki, jagnjeta so verniki.

Peter je prvenstvo tudi izvrševal: Peter je zahteval, da izvolijo novega apostola na mesto odpadlega Juda Iskariota. — Po prihodu Sv. Duha je Peter prvi govoril množici. Potegnil se je za apostolski zbor. Na Petrov govor se jih je dalo 3000 krstiti. — Pred ljudstvom in pred oblastniki je Peter govoril v imenu apostolov. (Dejanja Ap. 15,10).

Apostoli so to prvenstvo priznavali in tudi prvi kristjani. Evangelisti so Petra omenjali vedno na prvem mestu. Rekli so mu: "PRVI SIMON." Prvi ne po času, temveč po oblasti. — Kadar je prišel Peter v stik s kristjani, je bil vedno prvi: "Peter z enajsterimi . . . Peter in drugi apostoli . . . Peter in ostali apostoli". Apostoli so se že prej v pričo Jezusa med seboj prepirali, kdo je večji v nebeskem kraljestvu, kaj bi bilo šele, če bi jim ne bil določil poglavarja!

Tudi prayoslavni slave v svojih bogolužnih molitvah prvenstvo Petrovo, ko Petra imenujejo: Vrhovnega apostola, temelj apostolov, voditelja apostolov, prvostolnega, skalo Cerkve, in ključarja božjega kraljestva. Tudi mi pojmo s sv. Cerkvijo z vsem navdušenjem:

Sveti Peter, trdna skala, jagnjet in ovac pastir, Cerkev bo na tebi stala! Bodimo ponosni, da stojimo na trdni skali, na zanesljivem temelju.

NEW SOUTH WALES

Canberra. — O priliki obiska slovenskega duhovnika v božičnih dneh sta tukajšnja rojaka Alojz in Helena Risa poslala h krstu svojo drobno novorojenko, ki je dobila ime Sonia. Botrovala sta Settimo in Jožefa Silvestrin. Krstni obredi se bili v cerkvi sv. Patricka. Iskrene čestitke. Za hišni blagoslov sta pa povabila duhovnika na dom družini Frank Hribar in Andrej Lavrenčič. Skupno službo božjo smo imeli v cerkvi St. Mary's. Udeležba bi verjetno lahko bila boljša, res je pa, da je bilo precej naših ljudi odsotnih na božičnem oddihu izven Canberre. Kar se tiče vremena, smo imeli izredno veliko vročino, ki je vladala po vsem New South Walesu, in tako pravega oddiha ni bilo lahko najti ne v bližnji ne v daljni okolici. Pozdrav! — Prijatelj.

Cringila. — Pošiljam naročnino za leto 1964. Do letos sem vedno priložil tudi za SKLAD Ko pa berem, da nekateri prejema list in nič ne plačajo, sem si namenil, da jaz takih ne bom podpisal s prispevanjem za SKLAD. Namesto tega prilagam dar za misijonarja p. Poderžaja v Bengaliji. Tudi sem mislil vsakokrat, ko sem kaj poslal za SKLAD, da se bo počasi list povečal, pa je tako, kot pravijo ljudje: Trošt je en norec. Ne zamerite, da odpovedujem prispevke za SKLAD, pa jaz mislim, kar je prav, je prav. Srečno novo leto 1964 vsem rojakom. — *Edo Bric.*

Sydney. — Slovenski moški zbor postaja vedno bolj znan. Tudi petje se mu zmerom bolj ugaja. Vse kaže, da nismo več daleč od čudeža, ko bo namreč pevovodja g. Klakočar z njim lepo zadovoljen Ko so odpeli obakrat v Marrickvillu, kot sem zadnjič poročal, so morali peti v Paddingtonu za srebrnomašniško slavnost ondotnega župnika patra Patricka. Med odličnimi poslušalci je bil sam sydneyški župan Mr. Jensen, ki jih je močno pohvalil. Potem so peli pri slovenski polnočnici in 1200 ušes jih je z velikim navdušenjem poslušalo. V nedeljo po božiču so se oglasili o priliki slovenske službe božje v škofijski cerkvi v Wollongongu. Mogočno so donele naše božične pesmi z

visokega kora. Pa je prišel neki monsignor v rdečih našitkih k njim in jih naprosil, da bi prišli zapet nekoč v marcu na slavnost, ki jo bo mesto Wollongong priredilo svojemu škofu o priliki 25 letnice škofovanja. Malo so se ustrašili in le napoi obljubili. Se je res bati, da bodo povabila kar naprej deževala in zlepa kaka imenitna slavnost ne bo mogla miniti brez naših pevcev. Fantje, le korajžo! Slovenska pesem z vami prodira v vedno širše kroge. Manj uspešni so naši pevci v reševanju ugank. Vsi skupaj niso mogli pomagati solistu Danilu Volku, ki je iskal in iskal tisto svojo misel, pa bo menda šele v tej številki zvedel, kaj misli. Upajmo, da svoje dobre misli ne bo utajil. — *Pi-perčan.*

Islington. — Oglašam se spet po dolgem času v našem priljubljenem listu. Pred leti sem imel hudo nesrečo in sem ostal dve leti brez dela in zasluzka. Zdaj pa, hvala Bogu, sem spet dosti zdrav in dober za vsako delo. Z veseljem spet pošiljam naročnino za MISLI in želim, da mi list pošiljate kar naprej, dokler bom na svetu. Sem jako zadovoljen z njim in ga vsem tople priporočam. Za zaključek voščim vsem rojakom po Avstraliji prav srečno novo leto. — *Jožef Obreza.*

Warilla — Wollongong. — Vsem rojakom pošiljam novoletne pozdrave v svojem imenu, kakor tudi v imenu društva DANICA. To društvo že več let redno prireja Miklavževanje za majhne in velike rojake. Tako tudi v preteklem decembru. Pravijo, da je bila ta prireditev med najlepšimi doslej. Slabo vreme je napovedovalo tudi slab obisk, pa se je izkazalo vse drugače. Prišlo je toliko ljudi, da smo bili zelo zadovoljni. Program je bil lepo sestavljen in tudi dobro izpeljan. Otroci od 8. do 12 leta so deklamirali razne pesmi še pred prihodom Miklavža Ko je prišel Miklavž, je takoj povedal, da ima mnogo darov za otroke. Bilo je dosti veselja. Preden so otroci dobili darove, so se morali izkazati, kaj znajo. Bilo je okoli 50 obdarovancev. Nato je prišlo obdarovanje v imenu društva, kar je oskrbel rojak Andrej Oklešček. Sledila je lepa igra "Kmet kupuje koso". Bilo je veliko smeha. Po igri je zaigrala godba našo polko.

Naša prireditev se je res izvrstno obnesla in glavna zasluga gre Andreju Okleščku in Pavletu Arharju, ki sta pri društvu najbolj požrtvovalna. Zahvala za lep obisk pa gre vsem Slovencem. Gotovo boste spet prišli, kadar vas bo povabilo društvo na prireditev. Že zdaj vam kliče: Dobrodošli! — **Zvonko Groznik.**

QUEENSLAND

Brisbane. — Predno nadaljujem, naj pošljem vsem rojakom topel novoletni pozdrav Vsem želim vse dobro. Pri tem nehoti mislim na pridigo, ki sem jo slišal: delamo načrte za novo leto, želimo pralni stroj, hladilnik in še to in ono, pri tem pa pozabljamo na svojo notranjost, da bi bila tudi ta lepša in boljša v novem — prestopnem — letu, kot je bila v preteklem navadnem . . . Toplo pozdravljam sporočilo, da bodo naše MISLI v svojem 13. letniku prinašale Jurčičevo povest "Slovenski janičar." Je že res, da nam ni tako neznana kot lanski sneg, ki ga Avstralija komaj pozna, vendar je jako na mestu, da za stoletnico spet enkrat stopi pred naše oči to prvo Jurčičevo literarno delo. To smatram za resnično zaslugo urednika MISLI in sem prepričan, da bodo tudi drugi naročniki z veseljem pozdravili Jurija Kozjaka v našem listu. — Bliža se tudi čas, da bomo avstralski Slovenci spet pozdravili v svoji sredi pritrbljenega misijonarja dr. I. Mikula. Sporoča mi, da se bo takoj po sv. Treh Kraljih odpravil na pot nazaj med nas. Dobrodošel! — Marsikomu našin čitateljev morda še ni znano, da smo brisbanski Slovenci izgubili svojega velikega prijatelja v osebi župnika pri cerkvi St. Mary's v So. Brisbanu, Fr. Richarda Thompsona. Vsemogočni ga je poklical že v septembru 1963 k sebi. Umrl je v svojem 77. letu precej nenadoma. Nam je bil v resnici zelo naklonjen in smo za svoje cerkvene prireditve vedno uporabljali njegovo cerkev in dvorano. Zato smo ga vsi poznali in radi imeli. Naj mu bo Gospod ljubezniv plačnik za vse. — Za konec še besedo o mohorskih knjigah. Imam jih na roki za vse rojake v Brisbanu in okolici. Lepe so in prijazno je njih branje. Nasmejali se boste ob Trebušniku izpod peresa velikega šaljivca Janaka Mlakarja, zamislili se ob branju čadeževe knjige, uživali Mauserjevo povest, ob Koledarju pa se seznanili s tem in onim. Sezite po letošnjih knjigah, nihče se ne bo kesal za tisti funt, ki ga je treba odriniti. — Tako sem izčrpal svoje poročilo in zdaj samo še enkrat prav iskrena voščila za srečno novo leto in pozdrav vsem. — **Janez Primožič.**

Misli, January, 1964

Brisbane. — Lepa hvala p. Valerijanu v Sydneyu za obisk in službo božjo za novo leto. Med drugimi se je udeležil službe božje tudi rojak Martin Šilec, čeprav zaenkrat še na vozičku. Želimo mu, da bo za veliko noč že na nogah. Silvestrovanje našega društva je letos izredno lepo poteklo, morda najlepše od vseh dosedanjih podobnih prireditev. Počutili smo se kot ena sama družina in težko čakamo prihodnjega takega snidenja. Naš rojak Janez Primožič, ki je med nami kulturno in družabno najbolj delaven, je imel nekaj dni pred božičem neprijetno nezgodo. Pri delu je tako nesrečno padel na beton, da si je nalomil levo roko. Zdaj jo nosi s seboj v mavcu, pravi pa, da je samo "nekoliko" nalomljena. Upajmo, da je res tako in da jo bo kmalu potegnili iz mavca. Lep pozdrav vsem. — **Naročnik.**

VICTORIA

Kew. — V Baragovem domu smo dan po novem letu ustanovili čebelarstvo. Zgodovina je taka: Pred božičem je p. Bazilij pripeljal v dom štiri nove fante, ki so ravno dospeli iz domovine. Takoj po božiču je pa prišumel v naš dom čebelni roj. Matica je sedla na verando in vse čebele z njo. Plutov Janez iz Semiča, eden novodošlih, je bil vesel. Čebelar je. Takoj se je lotil dela. Naredil je panj, kupil umetno satovje itd. Pomagala sta mu Martin šuštarčič in Matija štukelj, ki sta tudi iz Semiča. Tej družbi so se pridružili še Nunarjev Jože (Sajovec) iz Predoselj ter brata Lojze in Tone Grlj iz Ilirske. Ves dan so delali, pa dobro naredili. Čebele so jih sicer pošteno opikale, pa nič za to. Potem se je ustanovilo društvo. Vsi navedeni so v odboru, zraven pa še podpisani "za propagando". Prvi sklep društva je bil, da bomo imeli prihodnje leto "meden piknik". Povabili bomo vso slovensko Avstralijo. Jedli in pili bomo pridelke našega čebelarskega društva: potice, kolače, medico — vse iz domačega medu. Prodali bomo dva tisoč medenih src, tri tisoč medenih konjčkov in pet tisoč medenih oslov. Ves dobiček bo za novo cerkev sv. Cirila in Metoda v Melbournu. Pridite vsi! Kdaj? Bomo že še povedali. — **P. Odilo.**

Geelong. — Spoštovano uredništvo! V imenu slovenskega kluba "Ivan Cankar" v Geelongu voščim vam in listu srečno novo leto z željo, da bi vam to leto prineslo mnogo novih naročnikov. Prilagam tudi za objavo obvestilo o naši naslednji prireditvi kot oglas. Prav lepo pozdravljam tudi vse druge rojake v Avstraliji. — **Ivo Širca**, tajnik.

NOVE KNJIGE

MOHORSKE IZ CELOVCA — 4 za funt — večini med nami niso več **novi**. Tik pred izidom decembrske številke MISLI so dospele in ljubitelji knjig so kaj hitro segli po njih. Kdor jih še nima, naj se hitro oglasi pri krajevnem poverjeniku, ali pa naj piše na enega teh dveh naslovov: **P. Odilo Hajnšek**, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. — **P. Valerijan Jenko**, 66 Gordon St., Paddington, NSW.

Komur je treba knjige poslati po pošti, naj priloži funtu **dva šilinga**. Toda pohitite, ker je podoba, da bodo knjige kmalu pošle.

"LJUDJE POD BIČEM", zajeten in **močan roman** pisatelja **Karla Mauserja**. Dolgo napovedovan, težko pričakovan, je zdaj izšel in ga dobite pri MISLIH. Izdala ga je Slov. Kulturna Akcija v Argentini.

To je šele prvi del globoko zamišljene trilogije, ki bo vsekakor najboljše Mauserjevo delo, pa pač tudi med največjimi v slovenski literaturi

sploh. Pa že prva knjiga šteje 440 strani. Je pa tudi sama zase lepo zaokroženo in zaključeno delo. Ocene v raznih revijah so polne priznanja. Cena broširani knjigi je **30 šilingov**, po pošti **32**.

ZBORNIK svobodne Slovenije za 1964 je na potu do nas iz Argentine. Vsako leto ima med nami prilično število odjemalcev, gotovo tudi letos. V poročilih beremo, da ima silno pestro in bogato vsebino. Čuditi se je, da naša emigracija kaj takega zmore. Tudi ta knjiga je naš ponos.

Verjetno bomo imeli **ZBORNIK** prav kmalu tu, naročajte ga pri MISLIH ali pri p. Baziliju v Kew, Vic.

Žal mora biti letos zaradi povečanih stroškov za izdanje te obilne knjige njena **cena 30 šilingov** (doslej smo jo mogli vedno dati za 20), **po pošti 32**.

Sicer pa — saj **pri mohorskih prihranite** dovolj za nakup ostalih dveh knjig, ki jih tu **toplo priporočamo**.

NADALJNI DAROVI ZA

"SKLAD"

£ 5-0-0: Miklavž Slov. društva Sydney;
£ 4-0-0: Janez Klinar, Cvetko Falež, Niko Krajc, Franc Wagner, Frances Radonič;
£ 3-0-0: Lojze Kerec, Jože Bedernjak;
£ 2-0-0: Anton Šajn, Franc Mautner, Janez Klemenčič (Vic.);

£ 1-0-0: Pavla Miladinovič, Blaž Mikulan, Neimen., Alojz Kučan, Franc Petelin, Romeo Iskra, Jos. Medven, Lojze Mihič, Alojz Vučko, Anton Konda, Anton Fabjančič, Stanko Šajnovič, Jože Ficko, John Tadini, Ivan Kavčič, Nino Mezgec, Jože Čuješ, Ivan Kern, Vinc. Mavrič, Jože Vandur, Karl Levstek, Jos. Plesničar, Jože Sok, Alojz Čebokli, Ivan Barič, Neimenovana, Darko Stanič, Jože Lapuh, Julka Mrčun, Mirko Ritlop, Franc Kodrun, Tone Omerzel, Edvard Palanar, Roman Uršič, Jože Košorok, Jože Plut, Janez Primožič, Franc Žabkar, Pavel Zavrl, Ivo Širca;

£ 0-10-0: Franc Mirnik, Ivanka Stančič, Stane Tomšič, Jože Šajn, Štefa Farrugia, Ana Ribič, Ivan Štrucelj, Ivan Golob, Ivan Plesničar, Marjeta Simonka, Jos. Rakušek, Lojze Jerič, Marija Brodnik, Anton Kosi, Ludvik Cerkenik, Ivanka Kleva,

Ignac Skala, Janez Kveder, Jože Bregantič;
£ 1-15-0 Roman Perko; £ 0-5-0 Franc Kodrič.
Tisočera hvala vsem! In onim, ki še pridejo. Glede naročnine (in SKLADA ter drugih denarnih prispevkov) ponovno svetujemo, da skušate oddajati **osebno duhovniku**, ko se z njim snidete (naj že bo ta ali oni, vsak bo rad posreboval), toda **v kuverti s pojasnilom na listku**, v kakšen namen ste dali.

Nekateri ste že lepo začeli s to prakso, hvala vam! Je tako preprosto: Ni vam treba na pošto, znamko si prihranite (!), bolj varno je kot pošta. Nazadnje pa: **potrdilnice ne potrebujete**, zanesete se, da je denar prišel v prave roke. Tako tudi upravniku prihranite delo in stroške, ko mu ni treba odgovarjati na vsako pošiljko posebej.

V Sydneyu, Wollongongu, New Castlu, Brisbanu itd. ste že začeli s to prakso, **nadaljujte povsod**, kjer imate priliko, da se srečate s slovenskim duhovnikom.

Toda še enkrat: **V kuverti z izpolnjenim listkom!** Tako se ne bo bati pomot.

Tisti, ki take možnosti nimate, se boste seveda poslužili pošte. Priznati je treba, da se zelo trudi za redno dostavo pošiljk in so zdaj pritožbe zelo redke. Je zanimivo, kako skušajo poštni detektivni zlikovcem priti na sled. Nekoč bom to popisal v MISLIH. — **P. Bernard**.

KAKO MISLIJO DOMA

O POV RATNIKIH IZ TUJINE

Argentinska SVOBODNA SLOVENIJA je prinesla dolgo pismo prijatelja iz domovine, ki govori o obiskovanju domovine od strani emigrantov. Seveda je bilo pismo oddano na pošto nekje zunaj Slovenije. Pisavec pisma pripoveduje, kako domači komunisti gledajo na obiskovalce in povratnike. Slišal je sam, kaj je o tem vedel povedati komunist B. Tu ponatiskujemo nekaj odstavkov. — Ur.

“POVRATNIKI PRIHAJAJO NA OBISK” — je razlagal B. — se politično še kar dostojno vedejo, pošarijo po deželi, okrog svojcev in znancev, pustijo tu svoje devize — eni več, drugi manj — se vrnejo v inozemstvo in nam delajo reklamo. Na kak način jim že dopovemo, da se jim ne izplača zunaj otepati se nas. Vsi se nam seveda ne bodo podali, a če drugega ne, bomo vsaj sejali neslogo mednje — in to je spet reklama za nas.

Tudi ti, ki ostanejo za stalno doma, prinesejo nekaj deviz. Če so dela še zmožni, kar dobro zagrabijo za delo, ker se hočejo uveljaviti ali pa iz strahu. Poleg reklame imamo od teh po vrhu še profit. Tisti pa, ki pridejo domov zaradi pokojnine ali zaradi preživnine po možu ali starših, nas si-

cer nekaj stanejo, pa so zato spet reklama in to naravnost odlična.”

Vprašal sem ga: “In ko ta reklamna taktika ne bo več aktualna, kaj bo s povratniki?”

Odgovor je zanimiv:

“Ne pozabi, da je komunizem kot revolucionarno gibanje zmagal — v nasprotju z revolucionarji preteklosti — zmagal zato, ker zna opozicijo likvidirati. In tudi tiste, ki bi opozicija šele lahko postali. To je naša poštevanka. Komunizem je v opreki z vsemi ostalimi ideologijami in razredi. Nasprotnika se poslužujemo, dokler ga potrebujemo in nam je na voljo, potlej pa — eh, tužna mu majka! Saj poznaš naše tiče. Povratnikom ne moremo in ne smemo zaupati. Opuščenje je lepa reč, toda jaz ne verjamem v povratnike, najmanj pa, če gre za politične nezanesljivce in veterolovec”.

Taka je, vidiš, sodba po partijski liniji. Z drugimi je pa takole: Pri večini svojcev prevladujejo čustva nad razumom. Ljubezen do svojcev in domotožje sta odločilna. Skrbi jih samo, če se bo njihovim kaj hudega zgodilo ali ne. Saj trenutno, dokler ta šahovska partija še ni doigrana, se povratnikom res ne zgodi nič hudega — če izvzame mo diskretno zasliševanje, odeto v družabni razgovor brez zapisnikov, a neopazno posneto na zvočni trak.

Da bi zadeva s povratniki čim lepše izpadla, jih ima na skrbi posebej zanje ustanovljena “Komisija za sprejem izseljencev-povratnikov”.

UGANKE REŠENE

KRIŽANKA (v novembrski).

Vodoravno: 1 strupen — 8 Krapina — 9 lapor — 10 Epir — 11 sv. — 12 ped — 13 ura — 14 iz — 15 klen.

Navpično: 1 sklepi — 2 trapez — 3 rapid — 4 upor — 5 pir — 6 en — 7 nazvan — 11 sre — 13 UL.

IZ BOŽIČNE ŠTEVILKE

1.

Vso noč prihaja “Jutri”, pa nikoli ne pride, ker ob prihodu je že — “Danes”.

2.

Jakec je star pol leta, Mihec pa 6 in pol.

3.

Pri tej ni bilo vse v redu — skrat je nekaj odžrl. Zato jo ponovimo: STO za STO. Bil je

Misli, January, 1964

trgovec, dobil je naročilo od mesarja, naj mu kupi: vole, prašiče in ovce, skupno sto glav živine. Dal mu je ček za sto funtov in dostavil, da mora biti vsaj po ena glava vsake vrste.

Trgovec je odšel na trg in si ogledal cene: par volov 20 funtov; prašiči po 3 funte; ovce po 10 šilingov za glavo.

Dolgo je trgovec tuhtal, kako naj ustreže muhastemu mesarju. Končno se je odločil, da je bilo prav.

Koliko volov, prašičev in ovac je kupil?

4.

Solistova misel je taka: MISLI SO DOSTI DOBER LIST.

* * *

Pripomba: Nove uganke pridejo, ko bo več časa.

SLOVENSKI FANTJE

Želite se seznaniti s slovenskimi dekleti v domovini? Prišite na spodnji naslov. Tajnost zajamčena!

Morda želite naročiti gramofonske plošče slovenskih narodnih pesmi ali knjige? Sploh kako uslugo iz Evrope ali Amerike? Javite se!
TONI G A R B A J S 5602-Langenberg/
Rhld.
Finkenstrasse 10 WEST GERMANY

KLUB TRIGLAV SYDNEY

vabi na zabavo

v soboto 8. februarja 1964
ob 8. zvečer

DISPENSARY HALL

432 Parramatta Rd., Petersham

Lep sprejem in prijazna postrežba
Vsi lepo vabljeni

SLOVENSKI KLUB GEELONG

Vas vljudno vabi na

P L E S N O Z A B A V O

ki bo dne 8 februarja 64 ob 7.30 zvečer
v Free Library Hall,
McKillop Street, East Geelong
p l e s — z a b a v a — b u f f e t

Odbor

Snažne lepe sobe z vso postrežbo za izletnike,
kopalce, letoviščarje.

"BLUE WATERS"

gostišče med Sydneyem in Palm Beachem
Izborna kuhinja, bus pred poslopjem,
do prodajalen 3 minute.

1687 Pittwater Road, Mona Vale.

Tel. XX 3626

Priporoča se H. Stanojkovič

BALKANIA

33 CAMPBELL ST., SYDNEY

Kontinentalna prodajalna glasbe in knjig

GRAMOFONSKE PLOŠČE: narodne pesmi,
kolo-ples, orkestri.

KNJIGE: najboljša dela domačih in tujih pisateljev, učbeniki za razne jezike, zlasti angleščino. Slovarji.

PERIODIČNI LISTI: dnevniki, tedniki, mesečniki.

Ves navedeni tisk lahko dobite tudi pri:

GREEN NEWSAGENCY, 269 Crown St., Wollongong.

V. DRAZDIL, General Store, Migrant Hotel, Unanderra, NSW.

CABRAMATTA NEWSAGENCY, 200 Railway Pde., Cabramatta, NSW.

PIDGEON NEWSAGENCY, 309 Hunter St., Newcastle, NSW.

HOLLIS NEWSAGENCY, 158 Sharp St., Cooma, NSW.

Naše plošče lahko dobite tudi pri:

UNIVERSAL RECORD CO. 109 Gertrude St., Fitzroy, VIC.

Najlepše voščile karte za vaše drage

istotako dobite pri nas

Obiščite nas, pišite nam, javite se nam po

telefonu: 211-3956

POZOR! POTUJETE v RIM — ITALIJO?

Prenočišče, hrana, ogled Rima itd, vse te skrbi bodo odveč, če se boste obrnili na:

HOTEL — PENZION BLED

Via Statilia, 19 — Telefon 777-192 - Roma

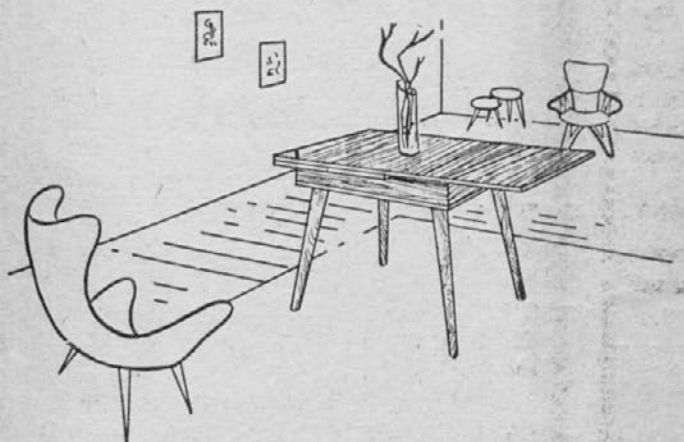
Se priporoča in pozdravlja, Vaš rojak

VINKO A. LEVSTIK

Izrezite in shranite!

— Pišite nam za cene in prospekte!

HOLROYD FURNITURE CO.,
403 GUILDFORD ROAD, GUILDFORD

POPUST IN LAHKI POGOJI ZA ODPLAČEVANJE NA OBROKE.

REDNA POSTREŽBA, POPOLNO ZADOVOLJSTVO.

KADAR KUPUJETE POHISTVO, OBRNITE SE NA NAS

Tel.: 632-9951

BOGATA IZBIRA:

Jedilne sobe
Ure vseh vrst
Spalne sobe
Televizijski in tračni aparati
Igrače vseh vrst
Namizni prti in prtiči
Aparati za britje in striženje

Aparati hladilni in sušilni
Linoleji vseh vrst
Božje slike in kipi
Importirane brušene vaze
Naslonjači in ležalni stoli

Preproge in zavese
Otroške postelje in vozički
Radijski in gramofonski aparati
Sprejemne in samske sobe
Električni lustri in svetilke
Kuhinjske omare, mize in stoli

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mope, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd.)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja trvdka

Stanislav Frank

CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S.A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO

— BRZINA —

SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA

GRAMOFONSKE PLOŠČE SLOVENSKE

PESMI

Poje pevski zbor TRIGLAV v Melbournu

Dve plošči, vsaka stane £ 2-0-0

I. — Sinoči je luštna noč bila — Pobra-timija — Kaj ti je, deklica — Vinček moj — Dekle na vrtu — Briška — Od Celja do žalca — Klic Triglava — Orkester.

II. Regiment — Kako bom ljubila — Fur-manska — Ne tožim — Peklenski večer — Hišica ob cesti — Gor čez jezero — Angelček varuh moj — Rasti, rožmarin — Slišala sem ptičko pet — Orkester.

Plošče dobite pri p. Baziliju v Kew in v

Slov. Domu.

V Sydneyu pri p. Valerijanu v Paddingtonu

Za nakup se priporoča zbor TRIGLAV

Dr. J. KOCE

37 HEIDELBERG RD., CLIFTON HILL, MELBOURNE, VIC.
Tel. 48-6759

1. ČE HOČETE ZAJAMČENO, SOLIDNO IN HITRO POSTREZBO GLEDE DARILNIH POŠILJK Z ŽIVILI, ZDRAVILI IN TEHNIČNIMI PREDMETI (RADIO APARATI, MOTORNIMI KOLESI, BICIKLI ITD.)
2. ČE HOČETE DOBITI SEMKAJ SVOJO ZAROCENKO, SORODNIKA ITD. POVDARJAMO, DA IMA DR. KOCE PO TUKAJSNJIH ZAKONSKIH PREDPISIH PRAVICO DAJATI INFORMACIJE GLEDE VPOKLICA OSEB V AVSTRALIJO.
3. ČE HOČETE PRAVILNE PREVODE SPRIČEVAL, DELAVSKIH KNJIZIC, PO-OBLASTIL, TESTAMENTOV ITD. PRODAJAMO SLOVARJE IN VADNICE ANGLEŠKEGA JEZIKA.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. VAH, 2 Kodre Str., St. Albans, Vic.
Tel. 65-9378

KUPUJETE HIŠO?

ALI MOGOČE TRGOVINO?

POTREBUJETE NASVET ALI INFORMACIJO?

Vprašajte za EMIGRANTSKO — INFORMACIJSKI CENTER pri COMMONWEALTH BANKI ali vsaki njeni podružnici.

Specijalno izučeni uradniki in tolmači pri EMIGRANTSKO — INFORMACIJSKEM CENTRU so v zadnjih letih dali 400.000 informacij o raznovrstnih problemih kot: stanovanjski, financiski, davčni, zaposlitveni, socialna pomoč in mnogo drugih.

EMIGRANTSKO — INFORMACIJSKI CENTRI poslujejo *brezplačno* kot oddelek COMMONWEALTH BANKE. To je največja avstralska banka in zanjo jamči avstralska vlada.

Naslovi EMIGRANTSKO — INFORMACIJSKIH CENTROV v New South Wales so:

SYDNEY: Lower Ground, Commonwealth Banks, Corner George and Market Sts.

FAIRFIELD: Commonwealth Banks. Corner Ware and Spencer Sts.

WOLLONGONG: Commonwealth Banks, Crown St.

Poslovne ure: preko tedna: 9. — 5.
sobota: 9. — 11.

SYDNEY — center posluje ob nedeljah od 2. do 5. pop.

Ob pondeljkih in petkih je odprt EMIGRANTSKO — INFORMACIJSKI CENTER pri Commonwealth Banks, Liverpool.